

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARA

Nr. 24 (316) — 17 Iunie 1961

Biblioteca Centrală
Regionă
Alb-Ierului-Deva

Documente
din
**MAREA
EPOPEE**

Trenurile
viitorului

Din
lumea
filmului

Vitrina
vitrinelor

Examele se desfășoară, în aceste zile, în universitățile și institutele din întreaga țară. Ele sînt prilejuri de verificare a rezultatelor muncii unui an întreg și — în cele mai multe cazuri — prilej de bucurie. Numai din acele instantanee prinse în sălile de examen în care se pot desluși chipurile studenților care au promovat cu calificative mari, s-ar putea alcătui un film de lung metraj.

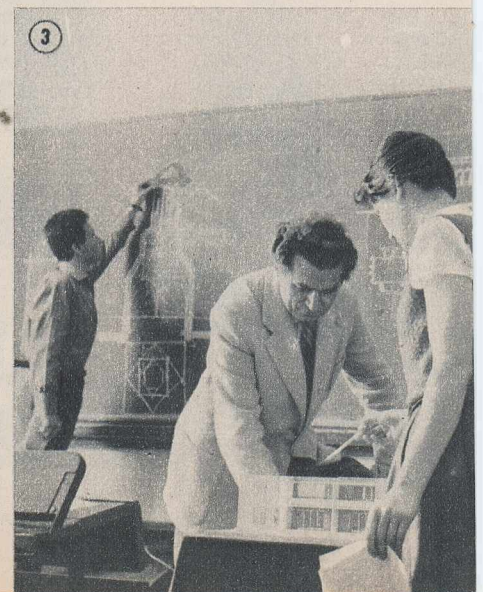
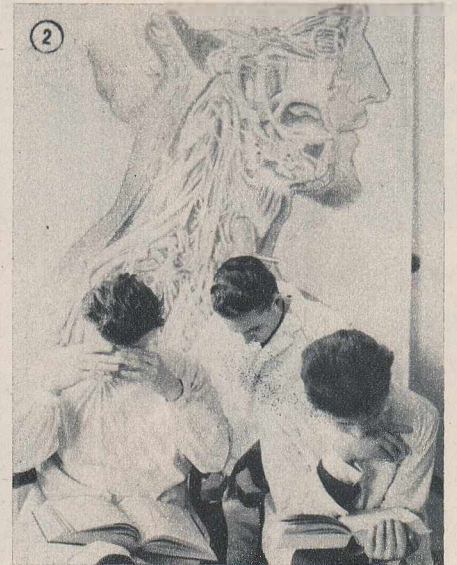
„Încă un 10

① O ultimă frunzărire a conspectelor. Grupa 1.145 din anul IV al Facultății de agricultură din București intră peste câteva minute în examenul de fitopatologie.

② La I.M.F. București, cu puțin înainte de începerea examenului de anatomie.

③ Examen la Institutul de arhitectură „Ion Mincu”.

④ Absolvenții al Institutului de construcții, pregătindu-și lucrările pentru examenul de stat.

...Examen de matematici superioare. Subiectul: „Teorema reziduurilor“. Traducerea matematică a teoremei pe care Benone Goran din grupa a 726-a, anul II al Institutului politehnic din București, o face acum, cu o cretă albă, pe tabla neagră, reprezintă în fond genericul unei interesante și îndrăznețe construcții tehnice. Răspunsurile vin răspicat, cu o precizie... matematică. Tinărul acesta, abia trecut de adolescență, stăpîn autoritar al limbajului cifrelor — își amintește profesorul — e același care, nu demult, într-o ședință festivă a cercului științific de economie politică, a prezentat lucrarea „Dezvoltarea electronicii și aplicarea ei industrială în cadrul planului de șase ani“. Munca depusă atunci pentru susținerea acelei lucrări se răsfinge acum în fiecare răspuns. Cu o scelipire de mulțumire în priviri, profesorul scrie: „Matematici superioare, 24 mai 1961, calificativul: 10!“

...Pășim ușor, ea nu cumva să-l stingherim pe Cornel Bernat. În laboratorul de fitopatologie al catedrei de Protecția plantelor el trebuie să „recunoască clamidosporii“, aceste organisme microscopice de infecție ale tăciunilor și măturii grului și celorlalte cereale. Chipul nu i-l putem vedea bine, căci stă aplecat asupra microscopului.

Colegii săi, întreaga grupă 1.145 a anului IV al Facultății de agricultură de la Institutul agronomic „Nicolae Bălcescu“ din București, așteaptă cu emoție „recunoașterea“. Emoția se cade cu fiecare răspuns al studentului examinat, pentru ca, în cele din urmă, să dispară cu totul. Viitorul inginer agronom Cornel Bernat recunoaște de pe acum dușmanii cu care va trebui să se războiască (și pe care va trebui să-i biruie) în bătălia pentru recolta record. Deocamdată, o biruință promițătoare: obținerea notei 10.

...Departa de institut, într-una din circumscripțiile sanitare ale Regiunii Mureș-Autonomă Maghiară, studenții grupei a 5-a din anul VI al Facultății de medicină generală își susțin examenul. Aici, pe teren, într-un loc asemănător celor în care vor munci după absolvire, ei fac observații privind activitatea sanitaro-anti-epidemică în școala elementară sau demonstrează modul de combatere și prevenire a tuberculozei în mediul rural. În același timp, colegi de-ai lor clujeni (Adina Mărgineanu, Urania Carani, Iosif Lulai) dau examen la științele sociale, dovedind nu numai un volum bogat de cunoștințe ideologice, ci și capacitatea de a interpreta, cu ajutorul lor, felurite fenomene ale științei medicale.

Legea dialectică a transformării cantității în calitate, de exemplu, Iosif Lulai o demonstrează sprijinindu-se pe exemplul feluritelor reacții chimice ce au loc în organism.

...Întorcându-ne la București, mergem de data aceasta la Institutul de artă teatrală și cinematografică „I.L. Caragiale“. Examenul teoretic s-a transformat acum într-un cîmp de luptă împotriva „spontaneității“, așa cum e înțeleasă de acei care îi atribuie rolul esențial în arta actoricească. Combatanții — Gheorghe Diniță, Marian Hudac, Petre Dinuliu, Victoria Cherteș — culeg în această luptă teoretică trofee de preț: calificative maxime. Seara, pe mica scenă a studioului de teatru vor culege aplauzele spectatorilor — trofee la fel de prețioase.

...Examenul este pe sfîrșite. Desigur însă că ele nu se încheie la primirea notei; o dată cu ea începe, pentru cei care trec într-un an mai mare, examenul studiului ridicat pe o treaptă calitativ superioară, iar pentru cei care absolvă, examenul la înalta școală a vieții practice.

Igor ȘERBU

Fotografii de Sandu MENDREA

DOCUMENTE din MAREA EPOPEE

Se vor împlini săptămîna viitoare douăzeci de ani de la dezlănțuirea atacului mișelesc al hoardelor hitleriste împotriva Uniunii Sovietice.

22 iunie 1941 — orele 3 și 30 de minute. În acea zi, de la Marea Baltică și pînă la Marea Neagră vilvătăile războiului au întunecat zorile.

Militarismul german — reinviat cu sprijinul cercurilor conducătoare din Anglia, Franța, S.U.A., care n-au vrut să țină seama de avertismentele Uniunii Sovietice și au respins crearea sistemului de securitate colectivă propus de aceasta — cotropise deja majoritatea țărilor europene și pornea mișelescul atac împotriva Uniunii Sovietice. „Trebuie să ștergem de pe suprafața pămîntului această țară și să exterminăm poporul ei” — se adresa Hitler comandanților naziști.

Au trecut de atunci două decenii... Memoria ne este asaltată de amintiri. Cu emoție răsfoim albumul de fotografii ale lui Iakov Riunkin, apărut la Moscova și din care reproducem o serie de imagini. Autorul a fost fotoreporter militar al ziarului „Pravda”. El a imortalizat pagini de vitejie nemuritoare pe toate fronturile hotărîtoare ale Marelui Război pentru Apărarea Patriei — la Stalingrad, Kursk, Korșun-Șevcenkovski, Harkov, Kiev, Viborg, Vilnius, Varșovia, forțarea Niprului, Prutului, Oderului, la Budapesta și, în sfîrșit, la Berlin.

În paginile albumului reinvie chipurile eroilor în mantale ostășești care, în orașele cuprinse de flăcări, în stepele mistuite de foc, pe drumurile prăfuite, pe crestele înzăpezite ale munților, în văzduh și pe apă au ieșit învingători din încheștarea pe viață și pe moarte cu fascismul ❶. Datorită lor viața a învins pe pământ. Datorită lor — și tuturor acelor care au căzut eroic și n-au mai apucat Ziua Victoriei — omul a ajuns în epoca cuceririi adâncurilor cerului, în epoca în care războiul nu mai este o inevitabilitate fatală.

Război. Priviți aceste fotografii ❷-❸ din albumul lui Iakov Riunkin. Imense au fost suferințele și jertfele poporului sovietic. Ocupanții fasciști au pricinuit economiei naționale a U.R.S.S. pagube incalculabile. Ei au distrus 1.710 orașe, peste 70.000 de sate, 32.000 de întreprinderi industriale, au devastat și jefuit 98.000 de colhozuri, 1.876 de sovhozuri și 2.890 stațiuni de mașini și tractoare. Pagubele materiale totale, împreună cu cheltuielile de război și cu pierderea temporară a veniturilor din industria și agricultura regiunilor ocupate s-au cifrat la uriașa sumă de 2 trilioane 560 miliarde de ruble.

Deosebiți de grei au fost anii 1941-1942, când armatele fasciste pătrunseseră adânc în teritoriul Uniunii Sovietice. Armata Sovietică lupta de una singură împotriva puterilor axei. De altfel, în toată perioada ostilităților Uniunea Sovietică a fost aceea care a suportat greul războiului, aducând contribuția esențială la victorie ❹. Pe frontul sovieto-german s-a aflat în întreaga perioadă a războiului 65-70 la sută din efectivul armatei Germaniei fasciste și sateliților ei, pe celelalte teatre de operație, inclusiv în țările ocupate, nefiind decît restul de 30-35 la sută.

În directiva nr. 32 a lui Hitler privind „pregătirea în vederea perioadei de după realizarea „planului Barbarossa” (planul agresiunii contra U.R.S.S.)”, trimisă comandanților forțelor de uscat, aeriene și maritime, în ajunul declanșării agresiunii antisovietice, se arăta că, după terminarea campaniei din Rusia, urmau să se desfășoare operații pentru cucerirea țărilor din Orientul Apropiat și Mijlociu, a Canalului de Suez, a bazinului Mării Mediterane, iar ulterior — invazia în Anglia.

Ziarul „Washington Post” scria: „Te înfiori numai la gândul ce s-ar fi putut întîmpla dacă Armata Roșie s-ar fi prăbușit sub presiunea

trupelor germane care înaintau sau dacă poporul rus ar fi fost mai puțin viteaz și neînfricat“.

Stalingrad. În vara anului 1942 trupele hitleriste au ajuns la citadela de pe Volga. Pe frontul de la Stalingrad, Comitetul Central al P.C.U.S. l-a trimis, în calitate de membru al Sovietului Militar al Frontului, pe N. S. Hrușciiov (vezi foto 5 din pag. 4). Luni de zile de lupte eroice și iată că steagul roșu, biruitor, flutură deasupra orașului 6. Victoria de la Stalingrad a însemnat începerea coticurii radicale în cel de-al doilea război mondial.

Istoria celui de-al doilea război mondial este înainte de toate istoria popoarelor care s-au ridicat, în frunte cu poporul sovietic, la luptă împotriva fascismului și au cucerit o victorie măreață. După Stalingrad valul ofensivei sovietice a început să se rostogolească necruțător spre Apus. Gloriosul Partid Comunist al Uniunii Sovietice, care a organizat și condus rezistența eroică împotriva agresorilor fasciști, a făurit acea forță uriașă care a zdrobit mașina de război hitleristă și a eliberat popoarele Europei de robie. Vitejii ostași sovietici, ca și neînfricaiții partizani 7 din spatele frontului, dădeau lovituri nimicoitoare dușmanului 8. Impresionante sînt chipurile soldaților din albumul lui Riumkin. Fotocorespondentul a fost alături de ei în clipele lor de răgaz 9 la posturile de observație 10 în cercetare 11 pîndind pe dușman 12.

Pretutindeni ocupații fasciști au săvîrșit nelegiuiri, lăsînd în urma lor ruină și jale 13. Dar Armata Sovietică dă lovituri după lovituri dușmanului. În vara anului 1944, o nesfîrșită coloană de ofițeri și soldați din armata hitleristă parcurgeau străzile Moscovei. Între ei erau foarte mulți dintre cei care în iarna anului 1941 priveau prin binocluri Moscova, în cursul bătăliei despre care W. Churchill spunea că „a rupt șira spinării armatei germane“. Ei au trecut prin Moscova ca prizonieri 14. Cunoscutul scriitor francez Jean Richard Bloch scria: „I-am văzut adineauri pe toți cei 57.600 oameni! Dar, dragii mei prieteni, aceste zeci de mii de germani, luați prizonieri în cursul recentelor lupte și care treceau prin Moscova, ofereau o priveliște de nedescris. Coloana care pășea pe lîngă noi într-o liniște solemnă era un fel de întrupare vie a faptului pe care istoria nu-l va uita niciodată, că roata Fortunei s-a întors. Acest fapt nu a fost întîmplător. El a fost rodul uriașei energii a rușilor, rodul dîrzeniei lor de nedescris, rodul prezenței geniale și al voinței lor fără seamăn“.

Suflul victoriei înaripează energiile. Și iată, după lupte grele, trupele sovietice ajung la granița Germaniei 15. Încep luptele în periferiile Berlinului, iar după puțin timp are loc asaltul Reichstagului 16.

Eliberarea înseamnă reintrarea treptată a vieții în normal. Oamenii plecați în pribegie se întorc la casele lor 17; pe drumurile Europei trec foști deținuți din lagărele morții, salvați de la o moarte cumplită 18.

1 Mai 1945 19. În Berlinul ocupat ostașii ascultă ordinul Comandantului Suprem: „Victoriile strălucite repurtate de trupele sovietice în Marele Război pentru Apărarea Patriei au arătat puterea legendară a Armatei Roșii și înalta ei măiestrie militară. În cursul războiului, Patria noastră a căpătat o armată de cadre de prim rang, capabilă să așere cu succes marile cuceriri socialiste ale poporului nostru și să asigure interesele de stat ale Uniunii Sovietice“.

Războiul s-a terminat. Uniunea Sovietică și celelalte țări ale coaliției antihitleriste învinseseră fiara fascistă. Privind imaginile victoriei asupra hoardelor hitleriste, gîndurile noastre se îndreaptă cu mîndrie și spre vitejii ostași romîni care, după insurecția eliberatoare din august 1944, luptînd cot la cot cu glorioșii soldați sovietici, și-au adus jertfa lor de singe pentru cauza libertății.

Albumul lui Iakov Riumkin se încheie cu două fotografii simbolice:

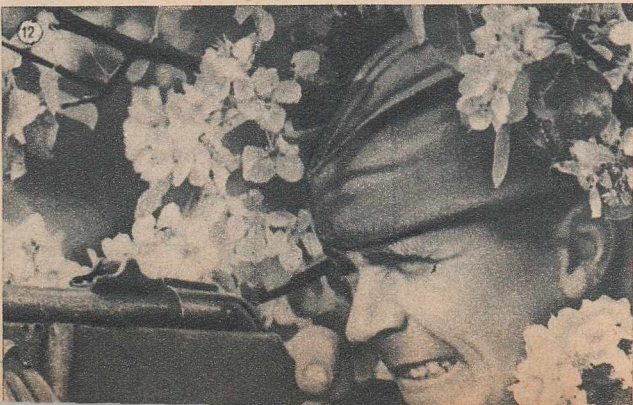
Parada Victoriei 20 și Monumentul Ostașului Sovietic din Berlin. Nu-i vom uita niciodată pe cei care n-au mai apucat ziua cea mare a Victoriei, pe cei care, după încetarea salvelor, n-au mai putut privi cerul neîntunecat de fumul bătăliilor.

Marele Război pentru Apărarea Patriei a dat o nouă confirmare cuvintelor lui Lenin: „Niciodată nu va fi învins poporul ai cărui muncitori și țărani și-au dat seama, au simțit și au văzut în majoritatea lor că ei își apără propria lor putere, puterea sovietică, puterea celor ce muncesc, că ei apără cauza a cărui izbîndă le va asigura lor și copiilor lor posibilitatea de a se bucura de toate binefacerile culturii, de tot ce a creat munca omenească“.

În ciuda învățămintelor istoriei, astăzi în Occident, și în primul rînd în S.U.A. și Germania occidentală, cercurile militariste își ridică iar capul, tinzînd spre o nouă aventură războinică. Numai că, în prezent, există în lume asemenea forțe de strajă păcii încît planurile urmașilor hitleriștilor sînt dinainte sortite eșecului total. Forța Uniunii Sovietice, a întregului lagăr socialist, a tuturor popoarelor iubitoare de pace constituie o stavilă de netrecut în fața amatorilor de noi agresiuni.

Eugen PREDA

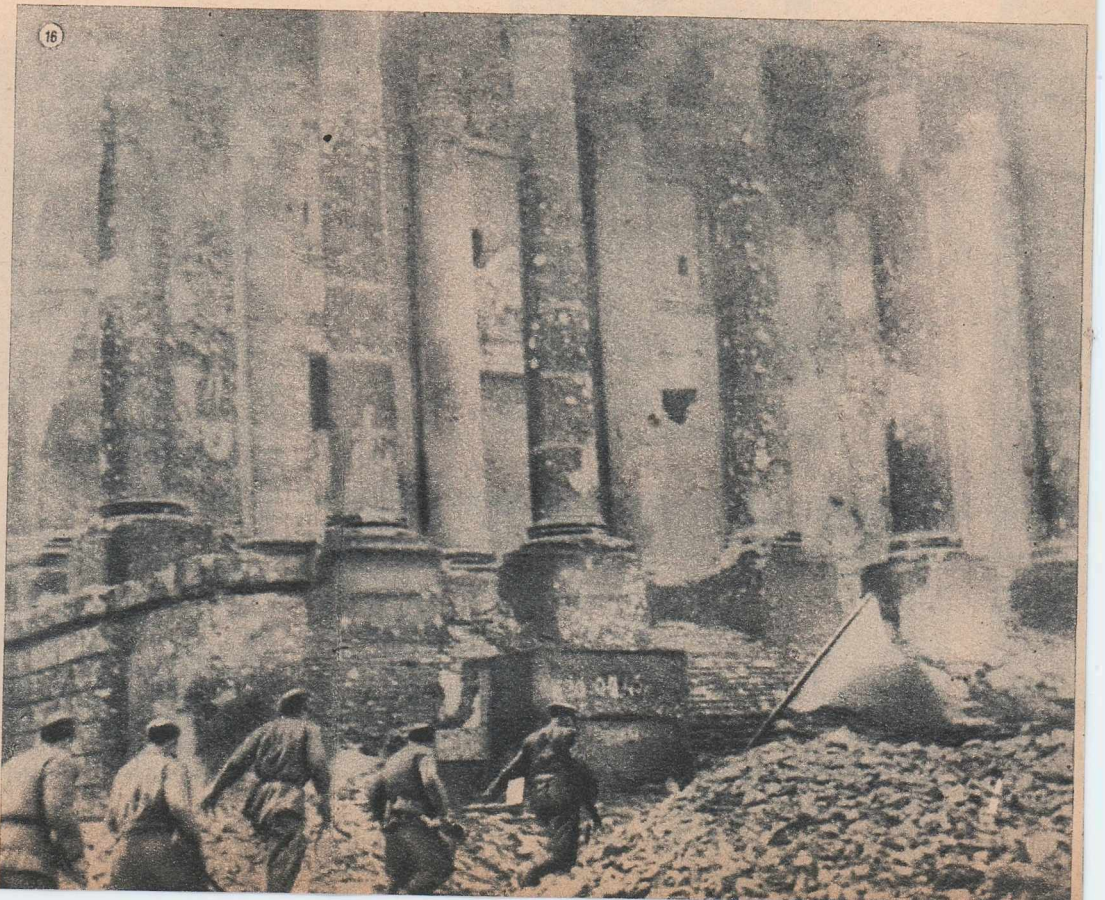

14

15

16

actualități CINEMATOGRAFICE

Ziua unei artiste

După 63 de ani de teatru, debutul în film. Sute de personaje cărora le-a dat viață pe scenă și unul singur — cu totul aparte — pe ecran: Lucia Sturza-Bulandra o interpretează astăzi pe... Lucia Sturza-Bulandra într-un film pe care studioul cinematografic „București” îl realizează pentru a face cunoscută viața și bogata activitate teatrală a valoroasei artiste. Aparatul o va însoți într-una din zilele sale obișnuite, începând cu dimineața în teatru, în dubla sa calitate de directoare și actriță, și sfârșind cu seara de succes a uneia din ultimele sale creații scenice, „Mamouret”. Pe parcursul acestui itinerariu dramaturgic vor fi inserate scene din piesele în care ea a jucat: „Citadela sfărmată”, „Arcul de triumf”, „Vassa Jeleznova”, „Menajeria de sticlă” — precum și un bogat material iconografic inedit, pus la dispoziție de arhiva noastră cinematografică.

...Când i s-a cerut să fie filmată, actrița a șovăit un timp. Cunoștea bine dificultățile platoului, constrângerea aparatului de filmat, agresivitatea reflectoarelor. Dar, pasionată de tot ce e nou, Lucia Sturza-Bulandra a acceptat oferta.

Având în vedere specificul deosebit al acestui film-biografie, scenaristul Valentin Silvestru a creat baza dramaturgică a filmului, lăsând totodată interpretei posibilitatea de a îmbogăți pe platou, cu noi detalii, portretul său cinematografic. Iar regizorul Gh. Tobias și operatorul

Wilfried Ott și Ovidiu Gologan le-a revenit sarcina să transpună în film nu numai scenariul, dar și această multitudine de fapte ce au depășit prevederile scenaristului. „Vă preven însă că veți avea mult de alergat cu aparatul vostru” — i-a anunțat artista pe operatorii veniți să o surprindă în multiplele sale activități artistice și obștești. Lucru ce nu a redus însă cu nimic entuziasmul echipei de cinești.

O mare parte din filmul acesta, intitulat „Ziua unei artiste”, se desfășoară în locuința actriței, surprinzând-o în intimitatea creației, apoi primind vizita unor studenți ai institutului de artă teatrală „I. L. Caragiale”. Cu acest prilej vom răsfoi împreună un interesant album cu fotografii ale profesorilor și colegilor Luciei Sturza-Bulandra, marcante figuri ale scenei românești: Aristița Romanescu, Agatha Bîrșescu, Romald Bulfinski, Ion Manolescu etc. Fragmente din primul film românesc, „Războiul pentru independență”, vor reconstitui spectatorului de azi personalitatea artistică a lui Constantin Nottara, unul dintre maestrilor care au contribuit la formarea actricească a Luciei Sturza-Bulandra.

Documente, material viu de reportaj, discuri și fotografii inedite vor aduce pe ecran imaginea unei activități artistice bogate, multilaterale, puse cu pasiune în slujba scenei românești.

Alice MĂNOIU

Comentind premiul american Oscar „Pentru cea mai bună realizare cinematografică a anului” (1960), o publicație a distribuitorilor de filme se întreba cu ațâță îngrijorare dacă o asemenea consacrare nu riscă să orienteze producția Hollywoodului spre filme cu buget modest, spre filme consacrate vieții omului de pe stradă. Îngrijorarea e poate prematură — industria filmului nu vor renunța atât de ușor la superproducțiile spectaculare de genul „Ben-Hur”, „Spartacus”, „Tartari” și alții... „Coloși din Rodos”. Dar rămâne semnificativ faptul că, în ciuda manevrelor întreprinse de diversele case de filme, Academia de film din Hollywood a distins anul acesta cu premiile „Pentru cel mai bun film al anului”, „Pentru cea mai bună regie” (Billy Wilder), „Pentru cel mai bun scenariu” (Wilder și Diamond), „Pentru cel mai bun decor în alb-negru” (Alex. Trauner) și „Pentru cel mai bun montaj” tocmai o comedie de o virulență satirică rar întâlnită în analele cetății filmului american.

Puritanismul, ipocrizia, bunul plac al „bosului” american sînt biciuite în imagini comice de o mare putere corosivă, în cadrul unei intrigi simple, aproape butsoardiere. Bud Baxter, funcționar la o mare companie de asigurare, își imprumută garsoniera diversilor șefi și subșefi, în speranța unei mult visate avansări. Avansarea pare să devină faptă atunci cînd directorul general hotărăște să-și rezerve, în exclusivitate, folosirea garsonierei pentru aventurile lui „sentimentale”. Lucrurile se incurcă însă curînd: una dintre „cuceririle” directorului, Fran, fata de la ascensor, deziluzionată de purtarea amantului ei, hotărăște să se sinucidă chiar în garsonieră. Fata e salvată de Bud și cu acest prilej se împrietenește cu el. Pînă la urmă, Fran și Bud rămîn împreună. Dar tînrul și-a pierdut, bineînțeles, slujba...

Tabloul idilic al modului de viață american se destramă în fața adevărilor pe care — cu o voioșie și o candoare doar aparente — le dezvăluie filmul lui Billy Wilder. Singurătatea individului în mijlocul zgomotoasei societăți americane transpare (cu mai multă amărăciune poate decît în filmul „Marty”) în momentele comice ale acestei povești, al cărei conțențional „happy-end” nu izbuteste să neutralizeze corosivitatea satirei.

A. R.

Shirley Mac Laine a primit pentru rolul Fran „Premiul pentru cea mai bună interpretare feminină” la Festivalul cinematografic de la Veneția din 1960.

Cei trei eroi principali ai filmului „Garsoniera”: Bud (Jack Lemmon), Fran (Shirley Mac Laine) și directorul (Fred Mac Murray).

PERETA „VÎNT de LIBERTATE” pe ecran

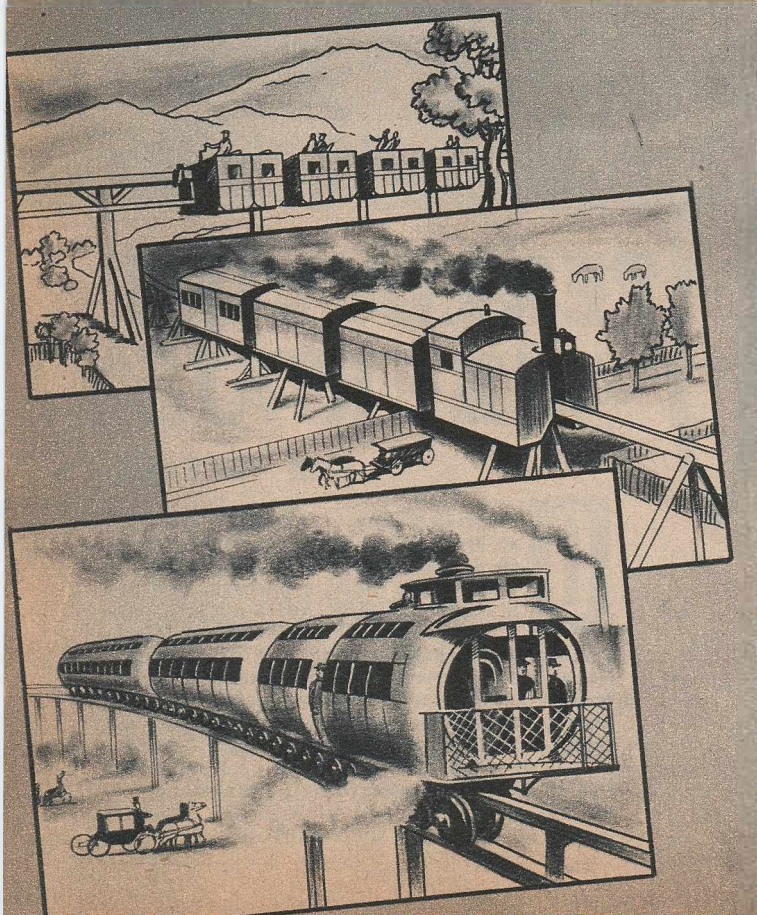
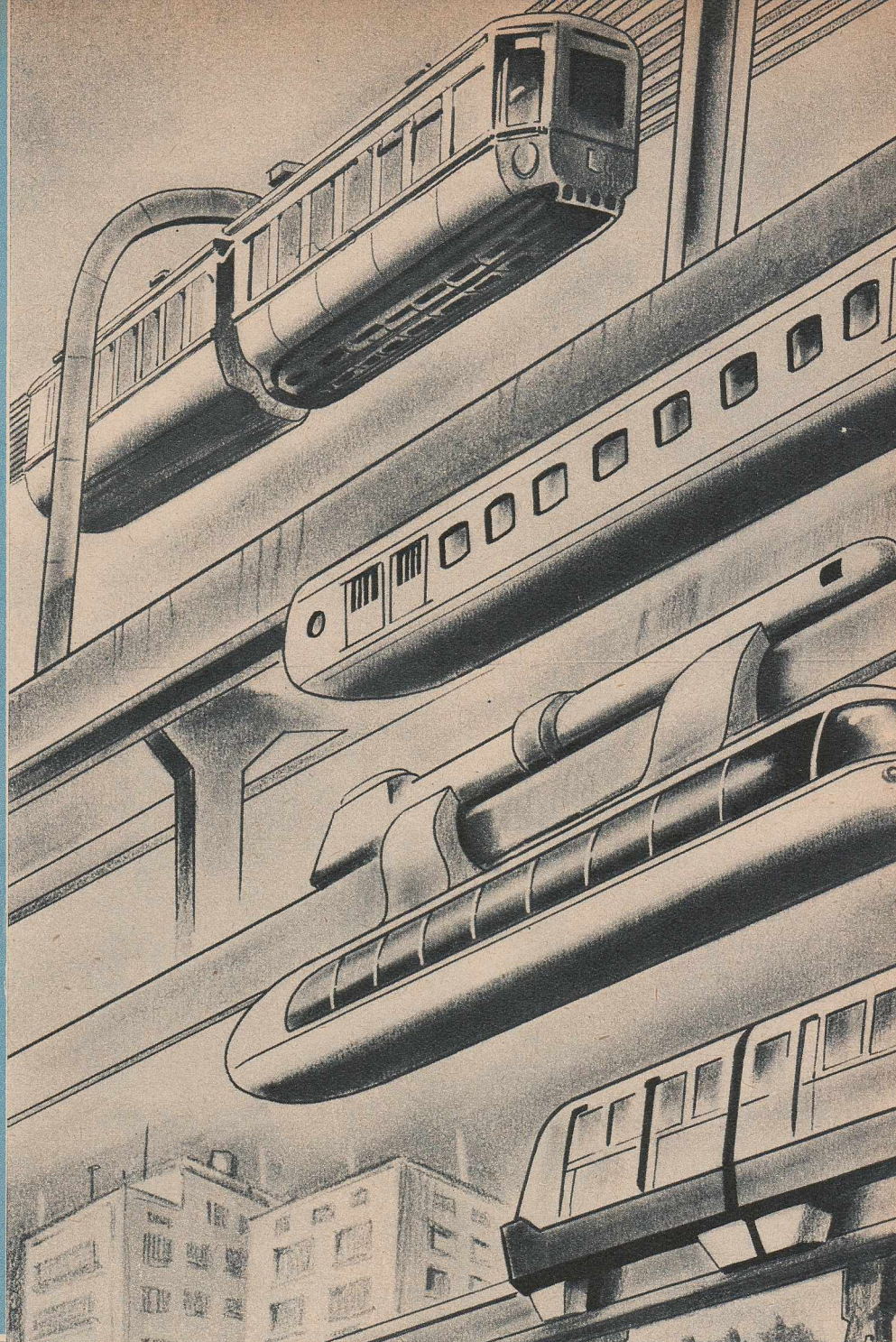
O surpriză plăcută: la studioul „Mosfilm” se pregătește o versiune cinematografică a poveștii partizanului Mario și a iubitei sale Stela, a poznașei Pepita și a lacomului Sten. Adică a mult apreciatei opere „Vînt de libertate”. Regia o semnează unul dintre „veteranii” cinematografilei sovietice, Leonid Trauberg. Pentru a realiza scenele de exterior în peisaje evocînd tărîmurile însorite ale Mediteranei, echipa de filmare s-a deplasat în Crimeea. Printre interpreți (cărora o serie de cîntăreți de seamă ai opereii sovietice le vor împrumuta vocea), reținem numele lui Nikolai Grițenko și al Nadejdei Rumianțeva, bine cunoscutei publicului nostru.

În articolul „Moscova Expo '967”, apărut în numărul din 27 mai a. c. al revistei noastre, se vorbește, între altele, despre proiectul de construire a unei căi ferate suspendate (monorai), menite să faciliteze comunicațiile dintre teritoriul expoziției și centrul capitalei sovietice.

Mai mulți cititori ne-au rugat să-i informăm mai pe larg despre acest mijloc de transport modern. Articolele unor specialiști sovietici, publicate în paginile de față, răspund acestor cereri, permițându-ne totodată să aruncăm o privire și asupra unui viitor ceva mai îndepărtat.

Cum vom călători în anul 2000 ?

Precursorii trenurilor suspendate de azi. De sus în jos: „drumul de vânt”, trenul lui Lartig și trenul cu roți înclinate de la East Cambridge. ↓

TRENURI PE O SINGURĂ ȘINĂ

de A. FAIN

candidat în științe tehnice

Străzile marilor orașe au început să fie prea strâmte. O dată cu creșterea impetuoasă a numărului de automobile a apărut un adevărat antagonism între vehiculele folosite individual și cele de transport public: tramvaie, troleibuze și autobuze. Acestea din urmă sînt mult mai voluminoase, mai greoaie, în schimb transportă mai mulți călători. Pasagerul dintr-o limuzină ocupă pe partea carosabilă a străzi de 33 de ori mai mult spațiu decît călătorul care folosește un mijloc de transport public. Dar și transportului public îi este tot mai greu să facă față numărului mare de călători, în special în anumite ore ale zilei, în „orele de vîrf” sau cu prilejul manifestațiilor de masă.

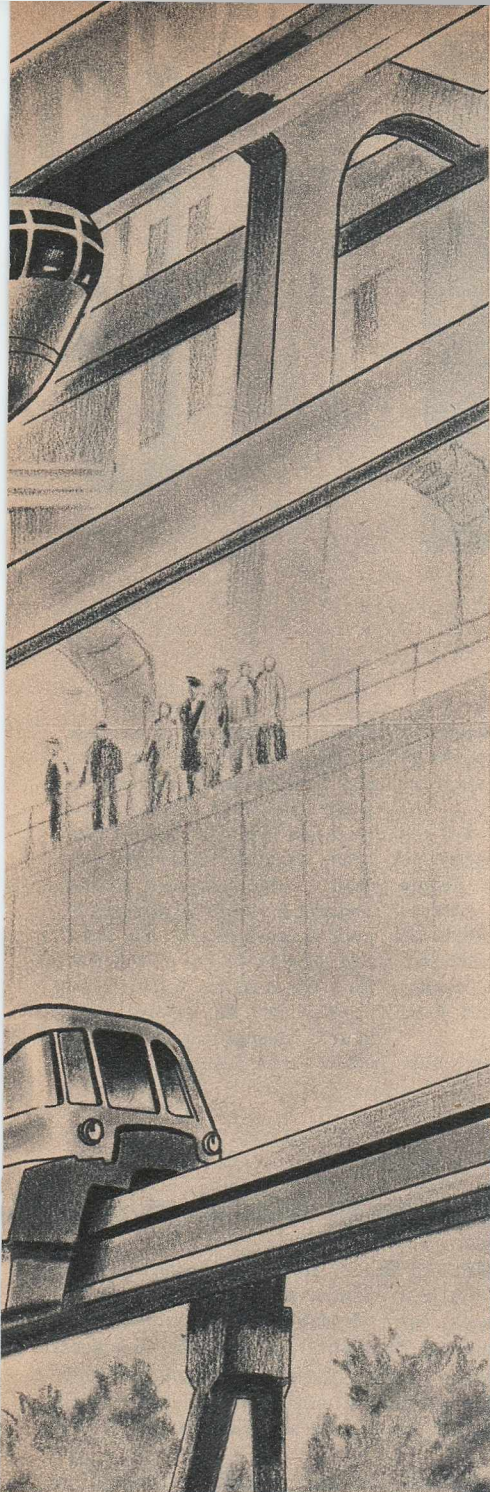
Numărul automobilelor crește continuu, iar lățimea străzilor rămîne de fapt neschimbată. Întrucît, din considerente de securitate, viteza de circulație nu poate fi sporită decît foarte puțin, este clar că circulația începe foarte re-

pede să se „împotcească” în ceea ce privește spațiul, poate fi căutată o soluție alternativă, să ne urcăm în cer.

Rețelele de metrou sunt foarte scumpe, necesită mult spațiu și costuri mari de construcție și de exploatare; totuși, în unele orașe, metroul este singurul mijloc de transport public care se deplasează în sus și se construiește în timp.

Încă de la începuturile transportului public au apărut diferite soluții pentru a depăși cauza nivelului trestle, aplicat doar soluțiilor care se deplasează în sus și se construiește în timp.

Totuși, între transportul public și incercările de a depăși cauza nivelului trestle, „drumul de vînt” și baloanele, erau ca baloanele pe care o grindă așezată pe nivelul al XIX-lea al Lartig, constă pe o singură șină sură, a anticipat

noastre. Cam tot în aceeași vreme, la East Cambridge (S.U.A.) a fost pus în funcțiune un tren cu numărul obișnuit de roți, însă acestea nu erau verticale, ci înclinate, și rulau pe două șine aproape lipite una de cealaltă.

O cale cu o singură șină, de data aceasta suspendată, a fost construită în Rusia de inginerul și inventatorul I. V. Romanov și a fost experimentată la Gacina, lângă Petersburg.

Aproximativ în aceeași perioadă în orașul Bremen a fost construită, după proiectul lui Langen, o cale suspendată care funcționează pînă în prezent și a transportat aproape un miliard de pasageri.

De la data cînd au fost construite aceste căi a trecut aproape o jumătate de secol. Tehnica a progresat mult în acești ani; au apărut materiale noi, s-a schimbat tehnologia producției și a construcțiilor. De aceea, în prezent căile suspendate capătă soluții tehnice cu totul noi.

În ultimii ani, în legătură cu necesitatea soluționării problemelor concrete de transport, în unele orașe au fost propuse și parțial realizate câteva proiecte interesante de căi cu o singură șină, pe care le vom descrie pe scurt.

La Londra, ca și în toate orașele mari ale lumii, aeroportul este situat departe de centru, ceea ce complică foarte mult transportul călătorilor și uneori îl silește pe pasager să piardă mai mult timp cu drumul din centru pînă la aeroport decît cu zborul propriu-zis. De aceea s-a propus să se construiască o cale suspendată.

Conform unuia dintre proiectele referitoare la construirea unei astfel de căi, de-a lungul traseului ales se instalează stâlpi de beton armat de care, pe ambele părți, se suspendă grinzi goale în interior și prevăzute cu o deschidere în partea de jos. În interiorul acestor grinzi se fixează conductori de curent și se deplasează cărucioare cu două osii, prevăzute cu motoare electrice și cu receptoare de curent.

Cărucioarele sînt legate între ele două câte două și de ele se suspendă un vagon în formă

de țigară de foi, cu o capacitate de 60 de călători. Conform prevederilor proiectului, aceste vagoane trebuie să dezvolte o viteză pînă la 120 km/h.

Un proiect asemănător de cale suspendată, cu oarecare modificări, a fost executat în orașul Houston (S.U.A.) și denumit „sky-way”, „drum ceresc”. La acesta, spre deosebire de vagoanele din proiectul londonez, cărucioarele nu se deplasează în interiorul grinzii, ci deasupra ei și nu sînt acționate cu motoare electrice, ci cu motoare cu benzină. Vagoanele au 60 de locuri, o capacitate de 110 călători și pot să circule cu o viteză pînă la 100 km/h. Vagonul se poate deplasa înainte și înapoi.

Inginerul suedez A. Verne-Green este autorul proiectului căii suspendate care a fost denumită, după inițialele sale, „ALVEG”. La propunerea lui, în iulie 1957 a fost construit în orașul Colonia (R.F.G.) o cale suspendată cu o singură șină, lungă de 1,8 km. Vagoanele au roți cu pneuri.

O cale suspendată cu o singură șină a fost construită în 1957 la Tokio. Trenul, format din două vagoane și cu o capacitate de 62 de locuri, cîntărește aproximativ de trei ori mai puțin decît un tren obișnuit, de aceleași dimensiuni.

Recent a mai fost elaborat un nou proiect pentru orașul Londra, care îmbină cele mai bune soluții ale primului proiect londonez și ale construcției „Alveg” și asigură ieftinirea construcției. Potrivit proiectului, calea, atunci cînd trece prin raioanele aglomerate ale orașului, va fi suspendată, iar în cartierele mai puțin aglomerate se prevede posibilitatea ca vagoanele să circule pe șosea, ca autobuze obișnuite. În acest scop, vagoanele mai sînt prevăzute cu roți de autobuz, precum și cu instalațiile necesare pentru acționarea lor de la un motor comun.

Așadar sîntem martorii apariției unui nou tip de transport, care nu seamănă de loc cu „echipajele” viitorului, așa cum erau ele înfățișate de către autorii romanelor fantastice,

trenurile

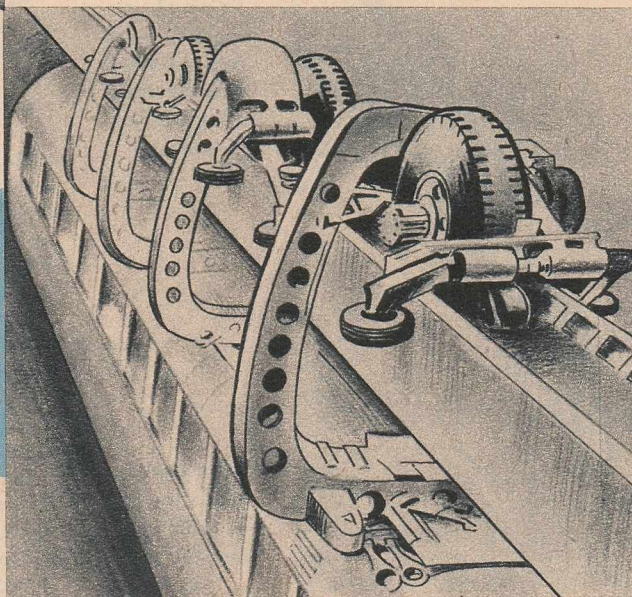
Soluția? Probabil aeroportul pe uscat este verticală, adică tremînt sau, dimpotrivului.

sînt însă suficient lor costă foarte, de regulă, nu țin. Firește că există tinire și de simpli de drumuri subicică din lumea înmult spre căile sus: ele costă mai ieplu și mai repede. lucrării căilor ferate teresante, dar din vremea aceea s-a șine și cu vagoane le oțel.

mai făcut și alte propus construirea ele, asemănătoare ate două câte două, și se deplasau pe. La sfîrșitul secol-trenul cu abur al aceleași principii, ntr-o anumită mănoi idei ale vremii

↑
Trenuri pe o singură șină experimentate în prezent: la Bremen, Londra (primul proiect), Houston, Colonia (de sus în jos).

Trenul construit în 1957 la Tokio. →

sub forma unor case cu abur, a unor elefanți mecanici etc. Noul se dovedește mult mai simplu și, în același timp, mult mai perfecționat și mai comod.

800 KM/H CU TRENUL FĂRĂ ROȚI

de ing. G. ZELKIN

↑
Într-un mijloc de transport terestru rapid, elementul cel mai important este roata. Colective imense de cercetători, în institute științifice și în birouri de construcție, în uzine și în ateliere, se ocupă de rezolvarea diferitelor probleme legate de ungerea, vibrațiile, centrarea roților, căutînd să obțină un cauciuc cu rezistență superioară. Pentru roți se construiesc drumuri speciale și

viitorului

La 18 iunie, anul acesta, se împlinesc 25 de ani de la moartea lui Maxim Gorki.

Creația marelui scriitor a intrat, încă din timpul vieții sale, în patrimoniul universal al culturii umane și, cu trecerea anilor, ea capătă tot mai intense și inedite străluciri.

Desăvârșirea artistică a operei autorului „Mamei”, conținutul ei revoluționar, profundul ei umanism fac ca aceasta să fie o călăuză permanentă în lupta omenerii pentru perfecțiune și libertate.

Caldele evocări pe care le publicăm în rândurile ce urmează, datorate scriitorilor F. M. Gladkov și Ilya Ehrenburg, reînvie câteva din trăsăturile acestei mari personalități care a fost Gorki.

Maxim Gorki și finerețea mea

de Fedor GLADKOV

Numele lui Maxim Gorki mă emoționează totdeauna, așa cum te emoționează o legendă, un cântec despre tinerete. Nici un scriitor, începînd cu Pușkin, nu s-a contopit într-atît cu sufletul meu ca Gorki. Poate că termenul „s-a contopit” nu e exact: toată dezvoltarea mea spirituală a înflorit în lumina farmecului lui Gorki...

În toamna lui 1930 am avut prilejul să fiu cîteva

zile oaspetele lui A. M. Gorki la Sarrento...

Stînd cu Gorki în grădină, iar apoi în cabinetul lui spațios, am început să vorbim despre anii scurși. I-am relatat că mi-a salvat viața în cele mai grele zile ale tinereții mele... Citind două volume de nuvele ale lui Gorki m-am simțit zguduit; m-a cuprins sentimentul că ieșisem la aer curat, că-mi recăpătasem liberta-

tea, că cineva-mi turnase în suflet vigoare și încredere în mine însumi. Gorki s-a simțit emoționat.

.....
— Ei, acum povestește-mi despre dumneata, despre copilăria dumitale, despre anii tinereții... Povestește-mi totul, nu-mi ascunde nimic, povestește-mi despre toate chinurile pe care le-ai îndurat...

I-am relatat, trecînd fără

nici o legătură de la un fapt la altul, cîteva momente din copilăria mea petrecută la țară, apoi din timpul trăit la pescăriile din Marea Caspică, în suburbiile muncitorești. I-am povestit soarta nenorocită a părinților mei și cum a trebuit să mă zbat din răspuseri ca să-mi pot face un rost pe lume, i-am mărturisit că uneori mă apuca disperarea, cînd vedeam cum mi se spulberă nă-

se elaborează variante mereu noi de îmbrăcămînți rutiere. Dar tot roata este aceea care frînează creșterea continuă a vitezei, fără ca, pe de altă parte, să garanteze siguranța în timpul mersului.

Credem că a sosit timpul ca roata să fie înlocuită în transportul rapid.

De cîteva ani, în diferite țări au început să se facă cercetări pentru crearea unui automobil fără roți. Inginerii se străduiesc să realizeze ideea marelui inventator și om de știință rus K. E. Ţiolkovski, enunțată de el în anul 1927 în lucrarea „Rezistența aerului și trenul rapid”.

Într-un astfel de automobil, aerul este pompat de ventilatoare puternice în spațiul aflat între partea de jos a automobilului și sol. Automobilul pare astfel că se sprijină și alunecă pe o pernă de aer. Lipsa roților permite creșterea bruscă a vitezei și mărește siguranța mersului.

În prezent, firma „Ford” elaborează proiectul unui vagon fără roți, bazat pe același principiu ca și automobilul. Vagonul se deplasează însă pe două șine.

La aceste construcții trebuie precizat că stratul de aer preia integral toată greutatea

mașinii și de aceea, pentru crearea lui, este nevoie de o forță importantă, dificil de realizat.

Pentru a se evita această dificultate, se poate propune construirea unui tren aerodinamic cu reacție, a cărui greutate să fie echilibrată de forța aerodinamică ascensională. După cum se

straturile de aer — cu o forță egală cu diferența dintre greutatea sa și forța ascensională. De aceea, spre deosebire de vagonul „Ford”, va fi nevoie de o putere mult mai mică pentru acționarea trenului. Evident că atunci cînd forța ascensională nu mai acționează asupra trenului, el se lasă în jos și se sprijină pe amortizoare.

În prezent, una dintre cele mai acute probleme este problema „șinei grele”. Mișcarea trenului este asigurată printr-o aderare bună între roată și șină, pe care o realizează greutatea mare a locomotivei. Însă această greutate supune calea ferată la solicitări însemnate, o distruge repede și totodată limitează viteza. Pentru mărirea vitezei sînt necesare șine grele, a căror fabricare necesită cantități enorme de metal. În cele din urmă însă și șinele grele vor deveni o piedică pentru creșterea continuă a vitezei.

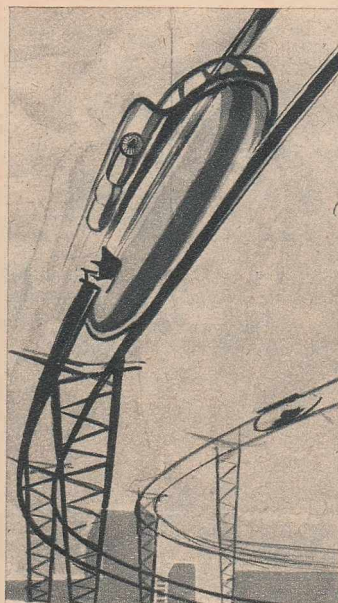
Din motivele arătate mai înainte calea ferată a trenului cu reacție, fără roți, nu va fi supusă la solicitări mari și de aceea nu va limita viteza, va fi durabilă, iar trenul propriu-zis va fi ușor. Toate acestea vor duce la o economie importantă de metal.

Cum va arăta un tren cu reacție? Ca și trenurile moderne, el se va deplasa pe șine de cale ferată, însă în locul roților va avea un șasiu glisant. Între acesta din urmă și șină se pompează aer comprimat, care formează un strat subțire de „ungere”. În cazul acesta pierderile datorite frecării sînt minime și trenul se poate deplasa cu o viteză de aproximativ 800 km/h, viteză la care corpul trenului se va comporta ca o aripă de avion.

Bineînțeles, întreaga conducere a trenului va fi automatizată.

(Din „TEHNICA MOLODIOI” — texte prescurtate)

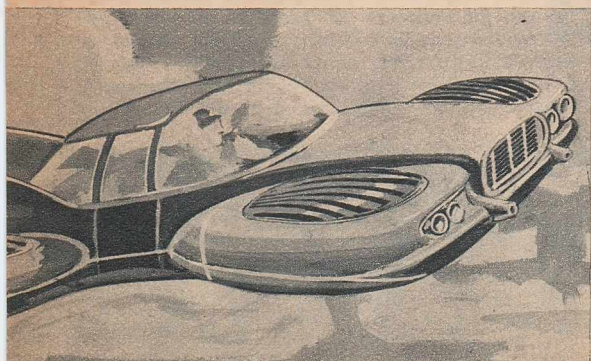
(Continuare din pag. 13)

Trenul cu reacție, fără roți, va realiza o veche idee a lui K.E. Ţiolkovski.

În desenul din sfînga, jos: așa va arăta automobilul viitorului?

știe, orice vehicul care se deplasează cu o viteză foarte mare are tendința să se desprindă de pămînt datorită așa-numitei forțe ascensionale care ia naștere la o asemenea viteză. La viteze foarte mari și trenul nostru va „cîntări” mai puțin, adică, mai exact, va apăsa calea ferată — prin

Scriitor al omenirii

dejdile și eforturile de a trece bariere de netrecut...

Gorki s-a apropiat de mine și mi-a pus mâinile pe umeri.

— Ascultă-mă, dragul meu! Habar n-am avut, n-am știut nimic de soarta dumitale... Dă-mi cuvântul de onoare că ai să te apuci de îndată să scrii un roman despre toate cele pe care le-ai trăit. S-ți faci neapărat! Cum te întorci acasă, să te apuci de lucru! La vară, când voi veni la Moscova, să-mi citești ce-ai scris. E un lucru foarte important și foarte necesar! Tineretul nostru trebuie să știe ce drum greu au străbătut oamenii din generația mai vîrstnică, ce luptă au avut ei de dus pentru ca fiii și nepoții lor să poată trăi fericiți...

Despre omul nostru de la țară s-a scris mult și de către scriitorii cu diferite concepții; dar anumiți scriitori l-au inventat pe țaran: ba îl înfățișau cuvios, supus și smerit, ba îl zugrăveau, dimpotrivă, ca o fiară, ca un sălbatic primitiv. Iar țaranul nostru e un om simplu, inteligent, talentat, cu multă dragoste de muncă, cu un suflet clocotitor. Acest țaran e un om care iubește libertatea, viața, este plin de energie și de demnitate. Uite, despre asta trebuie să scrii. Să-l descrii pe omul din popor așa cum îl cunoști și-l simți... Nu trebuie să închizi ochii asupra fenomenelor negative — și în trecut găsești multe momente ca acestea, ele erau de neînălțurat — dar să le subliniezi mai ales pe cele ce sădesc optimism și să le înfățișezi în toată strălucirea lor. Sînt convins că ai să scrii o carte bună.

— Dar, Alexei Maximovici, o carte ca aceasta are să fie o carte aspră.

— ...Scrie cu îndrăzneală și încredere. Într-o carte ca aceasta totul își va găsi locul.

Această convorbire mi s-a întipărit puternic în suflet. Multe zile am trăit sub impresia ei.

La început m-am apucat cu înflăcărare de lucru și citeva luni de-a rîndul nu m-am lăsat de cartea începu-

tă. Dar viața îmi cerea să scriu și despre evenimentele zilei: țara trecea printr-o perioadă de mare avînt în toate domeniile construcției socialiste. Ca scriitor nu puteam să nu iau parte activă la munca creatoare a poporului nostru: trebuia să studiez cu atenție și îndelung oamenii, faptele lor de eroism în muncă, să zugrăvesc toate acestea cu operativitate. Apoi a izbucnit războiul; a trebuit să devin ostaș de rînd pe frontul literar în zilele acelea încordate ale luptei mărețe împotriva jefuitorilor fasciști.

Și abia mai tîrziu, aducîndu-mi aminte de făgăduiala făcută lui Gorki, m-am apucat din nou de acest roman despre propria mea viață. Dar și după aceea, nu o dată mi-am întrerupt munca sub povara îndoielilor: oare e nevoie să povestesc toate aceste fapte, încercate și trăite în anii îndepărtați?... Și în clipele acestor șovăieli răsună insistent glasul pătrunzător al lui Alexei Maximovici: „E un lucru foarte important și foarte necesar...”

Astfel, în decurs de cîțiva ani am creat acest letopisetz al copilăriei și tinereții mele, letopisetzul vieții unui om din generația mea*).

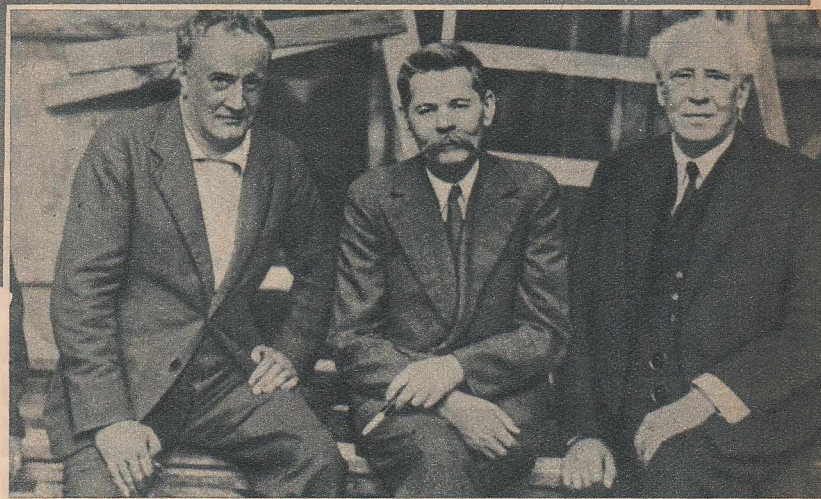
*) E vorba despre trilogia autobiografică: „Poveste despre copilărie”, „Volnița”, „Ani grei”.

Marele scriitor cu prietenii săi dragi, pionierii.

Fotografie găsită după 60 de ani: Maxim Gorki la Nijni-Novgorod.

Maxim Gorki între N. S. Stanislavski (dreapta) și V. I. Kaclalov, în culisele teatrului M.H.A.T. — după un spectacol. →

PASIUNE, LUPTĂ, VIAȚĂ

de Ilya EHRENBURG

Sentimentul istoriei este necesar omului... Ori de cîte ori mă întîlneam cu Gorki, simțeam întotdeauna prin el prezența istoriei. Era un om simplu, un om care știa să fie un interlocutor vesel. Toată făptura lui respira pasiune, luptă, viață; el și o cameră obișnuită o putea transforma într-o arenă unde se ciocneau secolele. Ne ajuta să privim viața zilelor noastre și pe noi înșine cu ochii urmașilor noștri.

A fost o vreme cînd tînăra literatură sovietică făcea primii săi pași... Gorki a venit în mijlocul nostru ca sol al marii literaturi ruse... El ne-a adus aminte că nu sîntem niște orfani... Pentru el Tolstoi și Cehov nu erau niște clasiici, ci contemporani, oameni vii. Îi cunoscuse, se întîlnise cu ei, discutase... El era cheazășia preluării tradițiilor. Noi îl cunoșteam pe Gorki viu; nu obișnuia să-i canonizeze pe morții de seamă. Ne chema nu numai să

continuăm un drum, dar să și începem unul nou... În acest om te cucereau vioiciunea, vitalitatea lui neobișnuită, devotamentul față de viață. Ani, decenii de-a rîndul a luptat cu moartea. Semăna cu un copac mare, noduros, puternic, care s-a ridicat în pofida furtunilor. Gorki iubea copacii, iubea copiii. Iubea oamenii cu pasiunile și ciudățeniile lor, cu acele trăsături ce-i deosebesc și cu omenescul ce-i unește. El credea în progres cu o convingere nemărginită, puternic. Ori de cîte ori avea prilejul să afle de o nouă invenție se bucura ca un copil. Scepticismului scriitorilor mari și mici, acest om, peste care s-au abătut furtunile unei vieți aspre, îi opunea puritatea și integritatea naivității sale înțelepte. Născut poet, a devenit dascălul nostru, al tuturor, nu pentru că-i plăcea să moralizeze, dar pentru că iubea viitorul.

Micul comentariu

„BENEFCTOR“

de Florica ŒELMARU

Aşa se autointitulase răposatul Rafael Trujillo senior: „binefăcătorul“. Aşa îl denumea cu mare zel presa oficială, aşa îl proslăveau în albastru noaptea a Antilelor inscripțiile luminoase, aşa căuta să-l prezinte contemporanilor și posterității numărul enorm de monumente (2.284 — cam unul la 1.225 de locuitori) care îl înfățișau în toate așezările dominicane. Dacă „binefăcătorul“ ar fi lăsat în seama cîrmușilor săi grija de a-i dărui un supranume, acesta ar fi avut altă rezonanță!

Acum ceva mai mult de un an, trimiterea de către S.U.A. a 4.000 soldați, însărcinați să-l apere pe „binefăcător“ de mînia populară, a atras atenția asupra micii Republici Dominicane. S-au aflat atunci sumedenie de particularități ale rînduleților instaurate cu trei decenii în urmă, tot prin grația baionetelor nord-americane. Acum ceva mai puțin de un an, un enorm scandal zguduia Organizația Statelor Americane: atentatul împotriva președintelui Betancourt al Venezuelei fusese organizat de dictatorul dominican. Noi elemente s-au adăugat cu acest prilej celor venite la cunoștința opiniei publice cu câteva luni în urmă. Laolaltă, alcătuiau tabloul, uluitor pentru o minte modernă, a ceea ce dictatura „binefăcătorului“ făcuse din mica republică antiteză.

„Un Caligula al Caraibilor“, spunea un ziarist occidental vorbind despre Trujillo. Poate. Dar un Caligula versat în afaceri de bursă: răposatul și numeroasa lui familie și-au asigurat consistente pachete de acțiuni ale societăților nord-americane care domnesc în economia țării. „Un stat de operetă“, au spus alții, referindu-se la manierele vestimentare ale dictatorului (într-o singură zi, era în stare să apară pe rînd în costum civil, în uniformă militară, în robă universitară, din nou în civil, din nou în uniformă, în fine, în frac) și la obsesia imortalizării prin monumente. Dar omulețul ridicul care-și sălta statura pe câteva flecuri suplimentare la tocurele pantofilor și și-o subția strîngîndu-se în corset era un tiran de o cînică ferocitate. În cei 30 de ani de exercitare a puterii, numărul vieților pe care le-a curmat se ridică la zeci de mii. De la țărani masacrați la frontiera haïtiană, la proprii săi colaboratori — au murit astfel în condiții misterioase un ministru al muncii (se opusese unor măsuri de o prea deocheată samavolnicie), un președinte al Băncii dominicane de rezerve (se opusese unor măsuri inflaționiste). E adevărat că dacă pentru oamenii de rînd moartea se fabrica în serie, pentru personalități se acorda un oarecare finisaj: sucombau în ciudate „accidente de automobil“, „alunecau“ de pe cîte o stîncă, îi doboră cîte o bruscă și inexplicabilă „maladie“. Se pare că și adversarii care au pus la cale uciderea lui s-au grăbit să-l suprime înainte de a fi ei suprimați...

Oricum, dacă ar fi putut asista la propriile lui funeralii, Rafael Trujillo ar fi făcut una din frecvențele lui crize de furie. De data asta împotriva propriilor lui foști „binefăcători“. Căci sentimentele cu care moartea lui Trujillo a fost primită la Washington sînt acelea pe care un corespondent al agenției „Associated Press“ le sintetiza scriind că în sfîrșit acum „Statele Unite ar putea scăpa de o mare povară în relațiile lor cu celelalte state americane“.

Dar, considerînd Republica Dominicană ca pe o feudă personală, răposatul și-a pregătit și un moștenitor: pe Rafael Trujillo junior. Pentru a-i insufla simțul răspunderilor civice, încă de la 3 ani îl numise, prin decret, colonel. E lesne de înțeles că o carieră a armelor începută atît de timpuriu nu putea fi decît glorioasă: la moartea tatălui, Rafael junior a fost numit comandant suprem al forțelor armate dominicane. Pe parcursul ascensiunii sale însă au fost și unele hopuri. Astfel, trimis să-și desăvîrșescă studiile militare în Statele Unite, n-a izbutit, cu toată bunăvoința ușor de imaginat a profesorilor, să-și treacă examenele. Astfel, din fonduri destinate așa-zisului „ajutor militar“, viitorul om de stat a oferit unor actrițe de cinema, intime prietene ale domniei sale, niște fleacuri de limuzine somptuoase și niște bagatele de haine de blană (nu s-a putut stabili definitiv dacă e vorba de chincilla sau „numai“ de vizon).

Amintirea acestor isprăvi încă recente ale fiului suprapunîndu-se amintirilor mai vechi și mai noi despre moravurile tatălui și totul combinîndu-se cu dificultățile pe care politica Statelor Unite le întîmpină în momentul de față în țările Americii Latine, cercurile interesate din Washington și New York nu-și ascund dorința de a colabora de aci încolo în Republica Dominicană cu persoane mai puțin compromise.

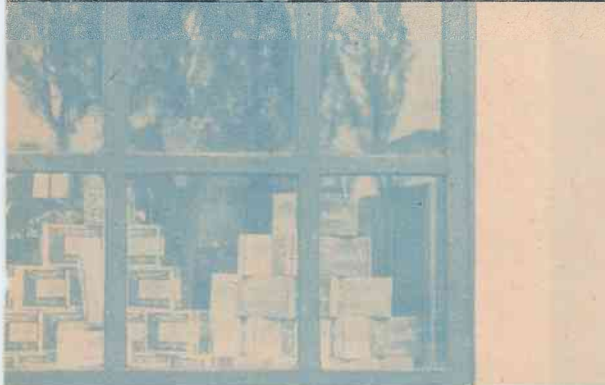
După 30 de ani și mai bine de legături strînse, atît de strînse! Hotărît lucru, nu există recunoștință...

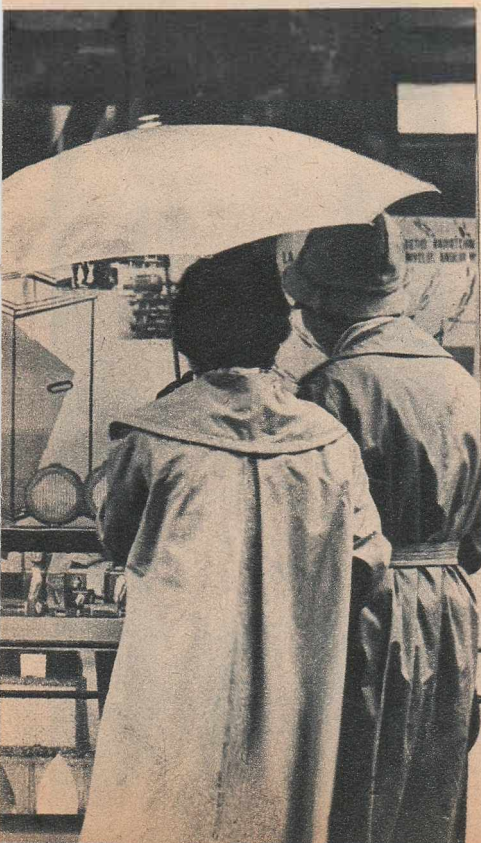
Vitrina magazinului alimentar cu autodeservire „Bitolia“ te îmbie să-ți faci aici cumpărăturile. Cea-
laltă însă, din calea Dorobanți nr. 100 (fotografia din dreapta) nu.

Utilajele tehnice oferă totuși posibilitatea aranjării unor vitrine frumoase: iată un exemplu concret (fotografia de jos). De ce oare unele cooperative meșteșugărești se mai mulțumesc cu asemenea vitrine (fotografia din stînga), din care lipsește orice preocupare pentru estetică?

CUM SĂ FACEM CA STRADA BUCUREȘTEANĂ, PRIN ÎNTREGUL EI ASPECT, SĂ SE ÎNTEGREZE NOII LINII ARHITECTONICE A ORAȘULUI — IATĂ ÎNTREBAREA PE CARE REVISTA NOASTRĂ O PUNE CITITORILOR, PRINTR-O ANCHETĂ DESCHISĂ SĂPTĂMINILE TRECUTE. ANCHETA ACEASTA A GĂSIT ECOU, PUBLICĂM AZI DOUĂ DIN OPINIILE TRANSMISE DE CITITORII „FLACĂRII”.

Iată ce ne spune Vasile Taulescu, muncitor tipograf la Combinatul poligrafic „Casa Școlii”:

„De doi ani am primit un apartament în noul și frumosul cartier Floreasca. Dar înainte de aceasta, am locuit multă vreme într-un vechi cartier mărginaș, așa că problema pe care doresc s-o ridic îmi stă încă la inimă. E vorba de un mic neajuns care, din păcate, se mai menține în unele cartiere, și anume despre curțile cu garduri neîngrijite, desfășurate pe sute și sute de metri, ale unor întreprinderi care își plasează aici depozitele, remizele, garajele. Desigur că asemenea depozite sînt utile, dar utilul se poate îmbina cu frumosul — precum bine se știe. Îmi vin în minte destule exemple care nu răspund însă acestei cerințe: un depozit de colectare a metalelor vechi (un depozit I.C.M.) în bulevardul Muncii nr. 120. Ceva mai sus, există un depozit de lemne: peste gard și printre șipșurile gardului se zăresc materialele depozitate la întimplare. Un alt depozit I.C.M. din cal. Dorobanți nr. 130 are un aspect tot atît de neplăcut. Garajul din cal. Dorobanți nr. 115, a cărui curte e plină cu camioane în reparație, apare ca un „cimitir auto”. Ce-i de făcut? Aceste depozite ocupă de multe ori terenuri urbane în care s-au făcut canalizare și instalații pentru încălzire. Desigur că, în decursul timpului, încetul cu încetul, aceste depozite își vor găsi altă plasare, iar în locul lor, pe terenurile acestea gata pregătite și amenajate, se vor construi locuințe. Dar pînă atunci? Pînă atunci, tocmai pentru că în aceste curți se depozitează materiale vechi, gardurile și toate acareturile interioare ar trebui să fie bine întreținute, vopsite în culori

proaspete, iar curtea ar trebui presărată, pe cît e cu putință, cu pietriș și împodobită, ici colo, cu straturi de flori. Dar mai cu seamă depozitarea materialelor trebuie astfel aranjată, încît să răspundă și criteriului estetic.

Trebuie de asemenea să avem grijă de felul în care arată fațada, grădinița și curtea casei noastre, pentru că toate acestea contribuie și ele la aspectul străzii. Poate că sînt unii cetățeni care ar dori să-și înfrumusețeze curtea, să întreprindă unele îmbunătățiri, dar nu știu prea bine de unde s-o înceapă. De unde se pot procura prefabricate pentru un gard? Dar puișii de pom, dale de iarbă, semințe și pămînt pentru flori? Eu cred că deputații sfaturilor populare, în colaborare cu comitetele de stradă, ar putea să furnizeze cetățenilor — în acest sens — o informare exactă și la timp. Tot ei ar trebui să aducă în bibliotecile de cartier cărți tehnice despre îngrijirea gospodăriei și a grădinii, să le recomande și să le țină la dispoziția cetățenilor. Un asemenea sprijin activ ar fi prețios”.

Vitrina tehnică poate (și trebuie) să fie estetică...

Arhitectul Mircea Dima de la Institutul de proiectare „Proiect-București” ne transmite și el cîteva opinii:

„Calea Dorobanți e o arteră importantă a Capitalei, legînd centrul de noul cartier Floreasca. Trebuie să recunoaștem însă că, deși această arteră a suferit multe transformări în bine, în unele locuri aspectul ei nu este întru totul corespunzător. Mă refer, de pildă, la vitrinele ce se înșiră aproape una după alta de-a lungul întregii străzi. Există, desigur, și vitrine frumoase — și ele domină prin aspectul lor — cum este cea a magazinului cu autodeservire „Bitolia”. Dar multe magazine sînt ocupate aici de unități ale cooperativelor meșteșugărești, pe care le întîlnești la numerele 101, 102, 105, 126, 130, 150, 162... (și lista nu e epuizată). Una e o „Metalocasnica” pentru tinichigerie; alta, un „Tricotextil”; o a treia o cooperativă „Metalica”; apoi încă o „Metalocasnica”, pentru reparații de mașini de cusut și biciclete; urmează cooperativele „Geamuri”, „Montaj-electrice” ș.a.m.d. Va să zică, mai toate expun utilaj tehnic. Și, ca și cînd „tehnicul” s-ar opune esteticului, cooperatorii se cred cu totul scutiți să facă alt efort decît acela de a îngrămădi, „expozitiv”, materialele în vitrină. Efectul este unul dintre cele mai urite — și, din păcate, se repetă la prea multe unități. Mai este nevoie să pledăm pentru capacitatea utilajelor tehnice de a oferi posibilitatea aranjării unor vitrine frumoase? Răspunde la această întrebare succesul atitor expoziții tehnice — dar un exemplu și mai pilduitor (deoarece e născut în aceleași condiții) se află chiar pe calea Dorobanți, la nr. 157: atelierul electromecanic al unei cooperative corespunde cerințelor pe care le formulăm.

Ar fi bine să existe o preocupare mai susținută pentru amenajarea vitrinelor tehnice și, în acest sens, cooperatorii ar trebui să ceară ajutorul vitrinierilor profesioniști. Iar aceștia, la rîndul lor, să-și înscrie în plan tema vitrinei tehnice.

Fiindcă mă refer la calea Dorobanți, vreau să mai opun alte două exemple. La nr. 99 se află un magazin renovat de „Delicatese” — îngrijit, vesel, cu o plăcută grafică a firmei, — și, puțin mai sus, „Bufetul Nehoiu” — întunecos, prăfuit, lăsînd o impresie de insalubru.

Îți face plăcere să intri în primul magazin, dar eziți să consumi ceva în cel de-al doilea. În vitrina unui restaurant, cred eu, nu trebuie să se expună mîncare adevărată, dar nici torturi din carton și frișcă din ghips. O perdea simplă, foarte curată, un vas decorativ, reclame ingenioase și bine realizate grafic sînt elemente recomandabile vitrinei unui asemenea local”.

Fotografii de Elena GHERA

MODA: pentru siluete mai puțin suple

— Nu toată lumea are silueta suplă, silueta ideală cerută de modă. Femeile mai corpulente sînt dezavantajate de culorile deschise, imprimurile vii, țesăturile subțiri și transparente... Modele care să le convină sînt puține... Și atunci?...

— Resursele modelii sînt inepuizabile. Pentru fiecare siluetă se pot găsi soluțiile adecvate, avantajoase. În cazul de care vorbim ne vom opri la țesături mai seci, cu ținută mai rigidă, la imprimuri discrete (dar nu monotone), la culori sobre (nu mohorîte). Iar dacă în croială avem o latitudine mai redusă, o vom compensa printr-o atenție alegere a accesoriilor. O rochie cu un model pretentios atrage atenția asupra imperfecțiunilor siluetei. În schimb o ținută cu o croială simplă, completată cu accesorii bine armonizate, conferă eleganță chiar și unei siluete mai puțin desăvîrșite. Iată de pildă aceste modele din colecția prezentată la Congresul modelii din Berlin și realizate la Centrul de creație al fabricii de confecții „Gheorghe Gheorghiu-Dej”.

Pentru rochia de dimineață (foto 1), a fost ales un poplin imprimat al cărui desen pe verticală subțiază silueta. Fusta cu pense necălcate e semilargă, iar corsajul, cu talia alungită, e completat cu un guler și revere. Nota vîratică este accentuată de accesoriile albe.

Ținuta elegantă de după-amiază (foto 2) e dintr-o țesătură jacard, din bumbac, cu un desen discret, în tonuri de galben. Rochia, dreaptă, are în față două pense din care porneste puțin mai jos de talie un cordon încheiat la spate. Jacheta e croită chimonu, cu mîneca trei sferturi și gulerul depărtat de gît. O floare și o pălărie albă sînt recomandabile.

La ocazii festive un material de calitate e suficient pentru a da somptuozitate modelului, chiar dacă e croit foarte simplu, ca acest talor de seară (foto 3) din mătase cu un fir de lurex auriu. Fusta e dreaptă, jacheta, ușor ajustată, are guler cu revere și se încheie cu trei nasturi.

DE VORBĂ CU MEDICUL:

OUL în dietetică

Bogat în vitamine și ușor digerabil, oul este un aliment de largă folosire. Elementele sale constitutive sînt utilizate aproape în întregime în organismul omului. Conținînd numeroase materii necesare creșterii organismului, el este deosebit de prețios mai ales în alimentația tineretului. În afară de albumine, în albușul de ou se află: calciu, fier, magneziu, potasiu. Gălbenușul are o înaltă valoare nutritivă datorită lecitinei, nucleoproteînă bogată în fosfor. El conține de asemenea o hemoglobină embrionară foarte bogată în fier organic, precum și vitaminele: A, B₁, B₂, E, D.

Există totuși unele contraindicații dietetice. Oul trebuie consumat în cantități normale (șase-opt pe săptămînă), exagerarea în consum nefiind lipsită de pericol. Unele persoane au pentru ouă o intoleranță digestivă care se manifestă fie prin apariția unor fenomene alergice (ca urticaria), fie prin tulburări ale vezicii biliare sau ale ficatului.

lui. În unele cazuri, aceste neajunsuri pot fi remediate printr-o preparare specială a oului pentru consum.

Am menționat mai sus conținutul bogat în albumine al ouălelor. Ei bine, cu cît această albumină este mai puternic coagulată, cu atît devine mai greu digerabilă. Așadar, digestibilitatea ouălelor e în funcție de modul de preparare. Cel mai ușor digerabil este oul moale, care se obține prin fierbere în apă clocotită timp de 3 minute și jumătate. Oul așazis tare, care se obține prin fierbere timp de 5-6 minute, este greu digerabil.

S-a constatat că o sută grame de ouă moi se evacuează din stomac în 100 de minute, pe cînd aceeași cantitate de ouă tari, în 180 de minute.

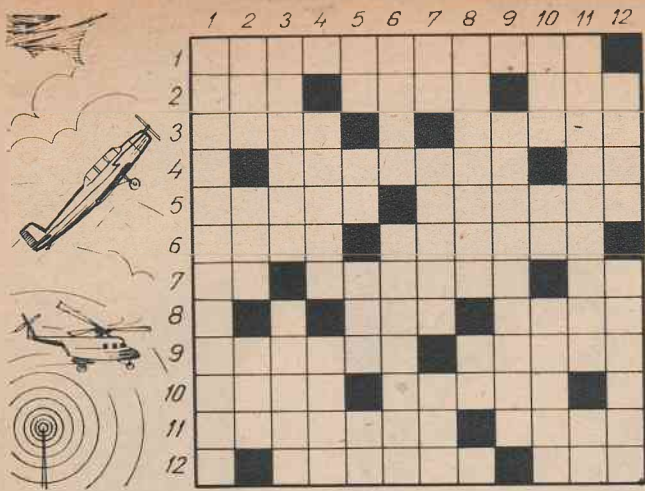
Un alt mod recomandabil de preparare sînt ochiurile în apă (ochiurile romînești). Ouăle prăjite sînt greu de digerat datorită grăsimilor care se acumulează. Copiilor și anemicilor li se recomandă ouăle crude sau numai

gălbenușul freat cu zahăr, la care se adaugă puțină cacao, pentru a le da un gust mai plăcut.

Recomandăm ouăle în alimentația copiilor, a bolnavilor de atonie a vezicii biliare urmata de constipație și dispepsie flatulentă. Suferinzii de hepatită cronică pot consuma maximum cinci ouă pe săptămînă. În boala ulceroasă oul moale constituie un bun aliment care protejează mucoasa gastro-intestinală. În surmenaj, în anemiile primare sau secundare, ouăle constituie un aliment tonic reconstituant. În convalescența bolilor consumptive și în unele cure de supraalimentație ouăle sînt de asemenea foarte indicate.

Contraindicațiile sînt relativ puține: nu se vor consuma ouă de către bolnavii cu litiază biliară (piatră la ficat), de către acei cu intoleranță prelungită și cu manifestări alergice chiar în cazurile de preparare indicate. Ouăle sînt contraindicate de asemenea în colita cronică.

Dr. Silviu GHEREA

AVIATICĂ

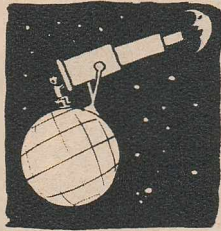
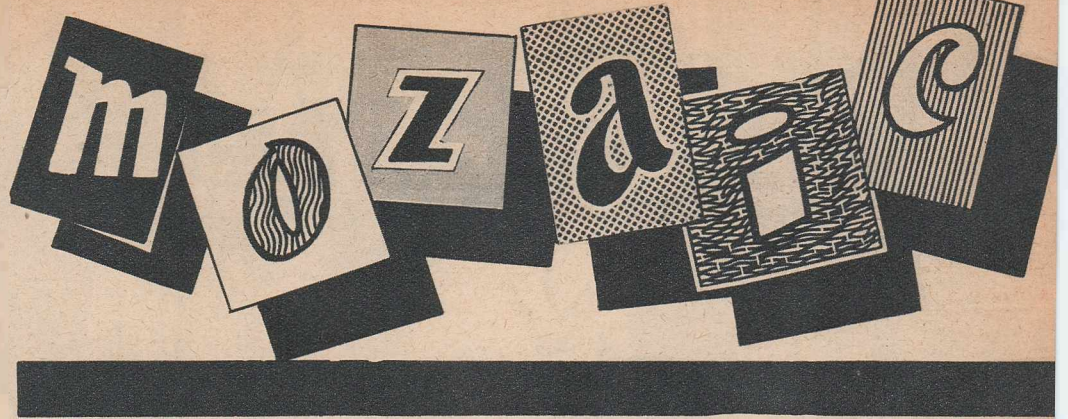
ORIZONTAL: 1) „Maistorașul” care, după Traian Vuia, a înălțat spre cer primele aripi românești (2 cuv.). 2) Lungă perioadă de timp — Urcă — Prefix pentru ureche. 3) Traectorie luminoasă — Mijloc de comunicație în timpul zborului. 4) Tehnician al zborului — Bile! 5) Comanda aripișoarelor și a profundorului unui avion — A așeza avioanele în front de paradă. 6) Oficiul de spectacole și turnee artistice din țara noastră — Motor blocat. 7) Mână cală — Conducători ai aeronavelor — Incepe alfabetul. 8) Creangă — De culoare galben-brună. 9) Zboară numai în timpul nopții — Zboară pe deasupra stachetei! 10) Zburător legendar — Pantaloni țărănești. 11) Avion pus în slujba asistenței medicale — Chemare. 12) Îndrăjit (fig.) — Zburător din America de Sud, cu pene multicolore!

VERTICAL: 1) Tehnica de a construi avioane în miniatură pe care și-o însușesc pionierii noștri în cercuri speciale. 2) A felicită — Maeștri ai zborului — Diminutiv feminin. 3) Zbor al avioanelor la mică distanță de suprafața pământului — A zbură fără motor. 4) Asociația voluntară pentru sprijinirea apărării

patriei, în care aviația deține un rol important — Floare... în ochi. 5) Culese! — Servește — Curelușă... în spirală — Tudor Popovici. 6) Traian..., primul român care a construit un aparat de zbor ce s-a înălțat cu mijloace mecanice proprii — Eră din trecutul îndepărtat al pământului (masc.). 7) Lecuiește! — Asigură transporturile aeriene civile din patria noastră — Prefix pentru tren. 8) Bolid provenit din spațiul cosmic — Negativ. 9) Partea mobilă a unei aripi de avion care servește pentru comandă și control. 10) Tabel de semne convenționale folosit de aviatori — Ține! — Moment. 11) Aviația în slujba agriculturii, sănătății etc. — Erbiu. 12) Barcă pentru sportivi — Instrument de orientare, care în aviație se numește compas.

DEZLEGAREA JOGULUI „CU SOARE”..., APĂRUT ÎN NUMĂRUL TRECUT

ORIZONTAL: 1) Rămășag — Vară. 2) Urare — Clesle. 3) Dosare — Est — R. 4) Emite — Astru. 5) An — Nori — Ore. 6) Z — Icar — Nișă. 7) Aa — Udat — Sc — F. 8) Premergători. 9) As — P — I — Nepal. 10) D — Reținut — Vi. 11) Arina — Oa — Far. 12) Ate — Mireasa.

UN TELESCOP DE 105 TONE

La Observatorul astrofizic din Crimeea al Academiei de Științe a U. R. S. S. a fost terminată montarea celui mai mare telescop cu oglindă din Uniunea Sovietică și din Europa.

Cu ajutorul acestui telescop gigantic astronomii sovietici vor putea soluționa probleme de actualitate ale astrofizicii moderne — studierea proceselor care se desfășoară în cele mai îndepărtate regiuni ale Universului.

Oglinda principală a acestui instrument-unicat, proiectat și construit de oameni de știință și

muncitori sovietici, are un diametru de 2,6 m. Noul telescop este instalat într-un turn de construcție originală, având înălțimea unei clădiri cu nouă etaje.

Instrumentul este complet automatizat. Punerea la punct, deschiderea și închiderea obturatorilor aparatului fotografic și schimbarea focalizării vor fi efectuate de la distanță, de la un pupitrul central de comandă. Telescopul poate fi îndreptat în mod rapid spre orice punct al cerului și apoi să urmărească cu precizie mișcarea corpului ceresc examinat.

Greutatea telescopului este de 105 tone.

UN NOU PREPARAT PENTRU RELAXAREA MUȘCHILOR

Chimiștii din Uzbekistan au descoperit un înlocuitor al curarinei — un preparat pentru relaxarea mușchilor, care înlesnește realizarea de intervenții chirurgicale complexe și de lungă durată. Curarina este produsă din planta sălbatecă *curara*, răspândită doar în preeriile americane. Compoziția preparatului și modul lui de fabricație erau ținute în secret.

Chimiștii uzbeki au descoperit un alcaloid care nu numai că înlocuiește curarina, dar îi este chiar superior ca efect medicamentos. Noul preparat — demsina — este produs din plante care cresc în Asia Centrală.

Medicii au experimentat noul produs și i-au acordat o înaltă apreciere. Superioritatea lui față de preparatul american constă în faptul că, administrat în aceleași doze, nu are o influență dăunătoare asupra organismului omului.

LĂMPI CARE POT ILUMINA TIMP DE DECENII

Un grup de ingineri de la Institutul de cercetări științifice miniere din Budapesta au elaborat un nou procedeu de iluminat în mine și galerii. Acesta prezintă o serie de avantaje față de metodele din trecut, deoarece nu depinde de nici o rețea electrică și nu prezintă riscul provocării exploziilor. În plus, iluminatul este permanent.

Noua metodă constă în utilizarea unei combinații de izotopi emițători de radiații și substanțe luminescente. Pe baza realizărilor dobândite, s-au obținut primele elemente experimentale pentru un sistem de semnalizare luminoasă în mine. Se consideră că printr-o perfecționare a sistemului se vor putea produce în serie lămpi pentru mineri, care vor lumina timp de decenii. La Institutul din Budapesta, unde asemenea experiențe se fac pentru prima dată în lume, se consideră că noua metodă va putea fi adaptată pe scară largă.

ÎN LOCUL STICLEI CU LAPTE, O PUNGĂ CU LAPTE!

La fabrica de produse lactate „Gorki” din Moscova au intrat în exploatare mașini automate care toarnă laptele în pungi de hirtie, le închid și le introduc în coșuri metalice.

Pungile se confecționează dintr-o hirtie a cărei suprafață interioară este acoperită cu un strat subțire de polietilenă, iar suprafața exterioară pe care se află eticheta este parafinată. Ruloul de hirtie se introduce în mașina automată și la derulare este sterilizat pe întreaga lățime cu ajutorul unei lămpi bactericide.

Turnarea laptelui în pungi de hirtie prezintă o serie de avantaje în comparație cu îmbutelierea. Producția de lapte ambalat în pungi, pe o aceeași suprafață, crește de peste 2-3 ori, iar suprafața necesară pentru depozitare se micșorează cu 92%. Costul transportului laptelui în rețeaua comercială se reduce în acest fel de 2,6 ori, volumul transporturilor scade de 6,3 ori, productivitatea muncii crește de 2,3 ori. Ambalajele de hirtie cu strat de polietilenă pot fi folosite și pentru alte produse lichide.

CITITORI GĂTRE CITITORI

Popescu Cristian, elev, Galați, str. Mazepa nr. 63, dorește să corespundă pe teme de prietenie, literatură, teatru și sport.

Molodet Vasile, elev anul II, școala pedagogică „J. A. Koinensky”-Deva, dorește să corespundă cu elevi și eleve pe teme de muzică, sport, cinematografie și să facă schimb de cărți poștale ilustrate.

Damian Toma, student, Iași, căminul „Filimon Sirbu”, str. Cloșca nr. 9, dorește să facă schimb de timbre, fotografii, cărți poștale ilustrate; de asemenea să discute în scris despre diferite cărți.

Dobre Ion, elev. cl. a XI-a, Pițești, str. Gh. Doja nr. 41, dorește să facă schimb de fotografii ale actorilor și de cărți poștale ilustrate.

Introducere în filatelie (X)

SPĂLAREA MĂRCILOR ȘTAMPILATE

Dacă mărcile neuzate (neștampilate) nu așteaptă altceva din partea filatelistului decât să le introducă în clasor, în schimb cele uzate (ștampilate) cer colecționarului o manoperă ceva mai complicată.

Acestea trebuie să fie mai întâi dezlipite de pe corespondența pe care au francat-o, operație ce se face prin umezire sau chiar prin spălare, în cazul când guma e mai rezistentă.

Iată cum se procedează:

Se taie hirtia de plic în jurul mărcilor, la 1-2 cm distanță de marginea dințată. Mijlocul cel mai indicat de desprindere a mărcilor îl constituie introducerea și spălarea fragmentelor respective în apă caldă. Totuși această operație trebuie executată cu precauție, deoarece unele mărci și hirtii de plicuri se decolorează. Acest fenomen s-a observat în special la mărcile imprimate cu cerneală roșie și la plicurile portocalii. Pentru a preveni neplăcerile provocate de decolorarea lor, acestea nu trebuie puse în baia comună cu restul de piese pentru a nu le păta; în apa în care vor fi spălate, se adaugă sare de bucătărie sau oțet, sub a căror acțiune este împiedicată dizolvarea cernelurilor. Celelalte mărci se spală grupate pe culori, pentru a evita orice fel de surprize. Operația de spălare durează uneori și 20 de minute, dar dacă știm că mărcile respective sînt imprimate cu o cerneală rezistentă, putem scurta cu mult această durată, folosind o apă fierbinte, care dizolvă mai repede guma mărcilor. După ce fragmentul de plic s-a desprins, mărcile vor fi ridicate din apă și așezate pe marginea vasului (farfurie de obicei), una alături de alta, după care, în ordinea în care au fost scoase din baie, vor fi întinse cu partea tipărită în jos, pe o coală de sugativă curată (se poate folosi la nevoie și o hirtie poroasă obișnuită), pînă ce constatăm că sînt aproape uscate. Apoi, în această stare, le introducem între filele unui caiet curat sau ale unei cărți, peste care punem o greutate oarecare, în vederea presării lor și evitării scorbirii.

În general, un filatelista trebuie să știe de la început că cernelurile cele mai sensibile la apă sînt cele imprimate pe hirtie creată (cromo), în rîndul cărora se află și tipa-

rul unor vechi emisiuni românești, ca „Expoziția 1906”. Aceeași sensibilitate o prezintă și primele emisiuni ale Rusiei, ale Poloniei, ale Casmirului, apoi seriile jubiliare ale Austriei apărute între anii 1908-1910, precum și mai toate mărcile tipărite în culorile verde și violet înainte de anul 1900.

Unele mărci vechi, ca Prusia-1866 de 10 și 30 sgr. (Silbergrosch — monedă divizionară a timpului), nu pot fi spălate de loc, deoarece desenul lor dispare o dată cu dizolvarea gumei. Încercînd separat fiecare tipar pe care nu-l cunoaște încă, filatelista va evita riscul distrugerii în masă a mărcilor supuse spălării. Atragem atenția și asupra faptului că, după uscare, mărcile trebuie controlate în privința calității lor, deoarece pot ieși la iveală multe defecte ce nu au fost observate înainte. Iar dacă, după spălare, mărcile rămîn pe alocuri încrețite, ele pot fi netezite cu ajutorul unui fier de călcat ușor încălzit. Călcarea se face pe partea care a fost gumată, cu o hirtie umezită, așezată între fier și marcă. Marca astfel pusă la punct se montează în album sau se păstrează în clasor, respectînd toate regulile de conservare.

Distanța minimă ce trebuie lăsată pînă la marginile mărcilor, cînd acestea sînt decupate de pe plic spre a fi dezlipite apoi prin umezire sau spălare.

Una din sălile complexului Floreasca a găzduit deunăzi întâlnirea — devenită tradițională — dintre reprezentanții industriei textile și cei ai comerțului de specialitate, în vederea încheierii contractelor de livrări pentru cel de-al doilea semestru.

Cadrul în care s-a desfășurat această întâlnire n-a diferit mult de acela al unei expoziții: standuri, scoțind în evidență un mare număr de noutăți — o adevărată vitrină a vitrinelor viitoare; cataloage și colecții de mostre; decupaje din celofan imaginând croieli diverse de rochii și care, aplicate pe material, sugerau confecția finită etc. etc.

În acest cadru s-a desfășurat munca laborioasă și plină de răspundere, adesea dificilă, a celor două părți contractante.

Ce a scos ea la iveală?

vitrina

vitrinelor

În primul rând, activitatea simțitor îmbunătățită, sub raportul calității și al sortimentelor, a industriei noastre textile. Ștandurile, în marea lor majoritate, reflectau rezultate concrete, obținute de muncitorii și tehnicienii textiliști în trecerea pentru un nivel calitativ superior al produselor.

Iată, de pildă, dintre produsele fabricii „Bumbacul” din Timișoara, țesăturile de poplin și dejalen pentru cămăși bărbătești, rochii și bluze pentru femei. Greu le-ai deosebi de țesăturile de mătase! Este drept, firele de bumbac din care sînt țesute, extrem de subțiri, pieptănate, sînt de o calitate excelentă; dar nici munca depusă de țesătoare nu poate fi lăsată de o parte. Lor, țesătoarelor, li se datorește textura uniformă, frumoasă, rezistentă.

Acceași remarcă poate fi făcută și în legătură cu multe din produsele fabricii „Teba” din Arad și în mod deosebit în ce privește țesăturile uni și imprimate din celofibră: „Celofina”, „Marusia”, „Filia”, cu indici calitativi superiori în ce privește rezistența la spălat, trăinicia culorilor etc. (Este cazul să ne întrebăm: de ce oare întreprinderea „Vasia Vasilescu” din Mediaș, deși are un profil asemănător, s-a prezentat

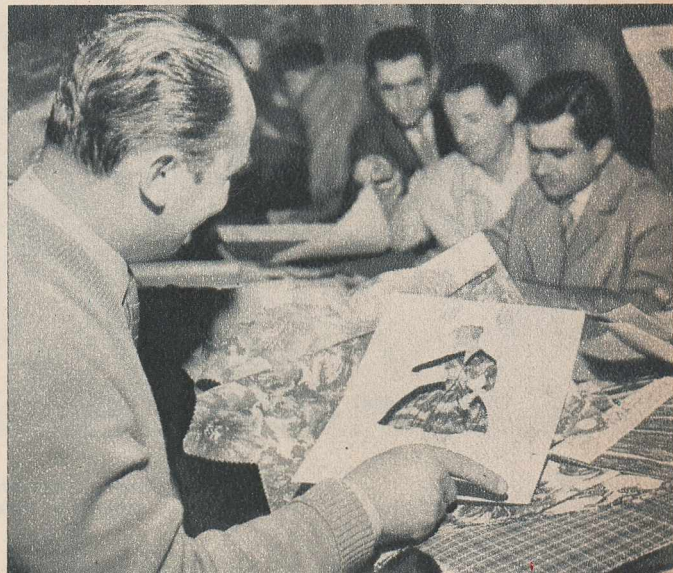
la un nivel atât de scăzut față de fabrica „Teba”?)

Rezultate pozitive ale întrecerii pentru calitate s-au concretizat și în produsele foarte diverse ale multor altor fabrici, ca „Libertatea”-Sibiu și „Dorobanțul”-Ploiești (lână), „Tudor Vladimirescu” - București (mătase din fire de relon) etc.

Remarcabile sînt rezultatele obținute de multe unități producătoare, sub aspectul diversității sortimentelor. Aici este vorba nu doar de varietatea combinațiilor coloristice ale aceluiași produse, ci de sporirea însăși a sortimentelor de mo-

dele, de contexturi. Astfel, din cele 60 de articole în peste 450 poziții coloristice, prezentate de fabrica „Libertatea” din Sibiu, 28 sînt articole noi. O gamă întregă de produse din in și cîneapă (din păcate sînt încă prea puțin variate țesăturile pentru rochii din in) subliniază îmbunătățirea activității acestei ramuri a industriei noastre textile. Iată de pildă cîteva dintre nou-tățile fabricii „Producția”-București: materiale pentru confecții de vară în frumoase tonalități, fețe de mese și așternuturi de pat, perdele. Multe produse sînt

1

1 Aspect din sala Florasca în zilele contractărilor de produse textile pentru semestrul al II-lea al anului.

2 Indiscutabil că nici aceste mătăsuri nu displac...

3 Decupajele din celofan au ușurat alegerea sortimentelor.

3

destinate să creeze un decor adecvat pentru casele de odihnă de la munte și mare: pînză pentru șezlonguri, umbrele și corturi pentru plajă, fețe de mese și draperii pentru cabane etc.

Și dacă vorbim de calitatea unor sortimente, nu putem să trecem cu vederea preocuparea fabricii „Mătasea roșie” din Cisnădie pentru un produs destinat mai ales satului: bășmăluțele din fire de relon, ușoare ca fulgul, măiestrit colorate. De altfel acesta nu este singurul articol al numitei fabrici, remarcat de reprezentanții comerțului; la fel de reușite sînt eșarfele și materialul pentru bluze din fire de relon, purtînd numele ilustrațiilor cîni astronauti „Laika”, „Cernușka”, „Bielka”, „Strelka”...

A privi însă întîlnirea din sala Florasca doar sub aspectul activității producătorilor ar fi o treabă incompletă și omisiunea i-ar nedreptăți pe reprezentanții comerțului de textile. Doar scopul acestei prezentări este aprovizionarea magazinelor cu acele produse care să co-

2

„Piătasea populară” din București a prezentat un bogat sortiment de baticuri imprimate.

Atenția reprezentanților comerțului a fost reținută de calitatea modelelor
↓
din in și cîneapă expuse.

respundă cel mai bine nevoilor consumatorilor, gustului lor, exigenței lor sporite. De acest lucru s-au ocupat cu rîvnă tehnicienii din comerțul textil, marele număr de reprezentanți ai bazelor comerțului cu ridicata și — fapt pozitiv — ai unităților comerțului cu amănuntul, lucrători din comerț care se află în contact direct cu consumatorul. În discuțiile pentru încheierea contractelor ei au opus adesea tendințelor unor întreprinderi de a-și „apăra” planul pe sortimente, argumente izvorite din cunoașterea necesităților și dorințelor publicului consumator.

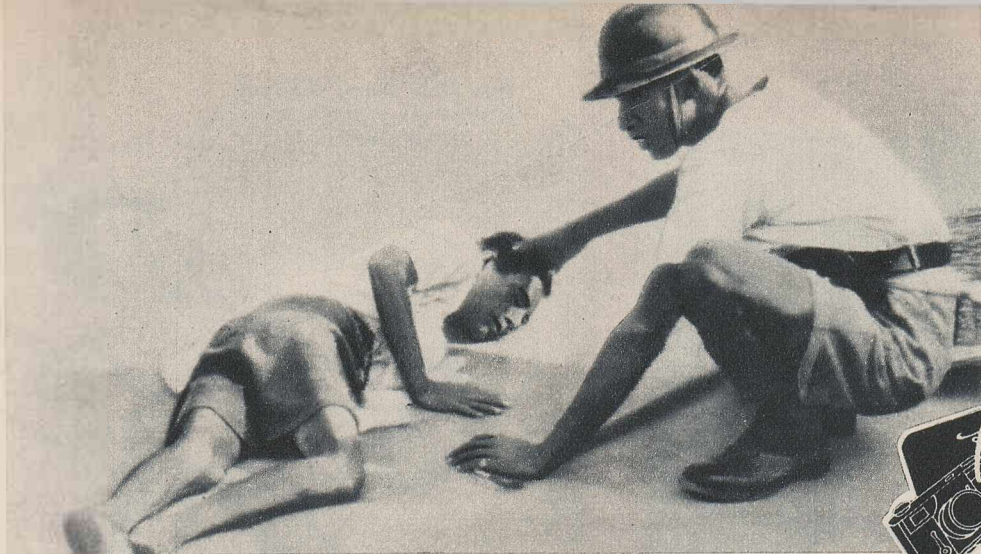
Indiscutabil este că exigența sporită a reprezentanților comerțului (de fapt a consumatorilor) la contractarea produselor textile pentru semestrul al II-lea va însemna un serios stimulent dat întreprinderilor producătoare în căutările lor viitoare pentru o producție de articole cît mai frumoase, de mai bună calitate, în sortimente bogate, mereu noi, răspunzînd cerințelor modei fiecărui sezon.

Și acesta e principalul.

A. PETRUȚ

Fotografii de E. IAROVICI

Poliția din protectoratul britanic Zanzibar a reprimat sîngeros manifestațiile anticolonialiste care au avut loc cu prilejul recentelor alegeri. Potrivit agenției „France Presse”, numărul victimelor se ridică la aproximativ 60 de morți și 360 de răniți. Au fost arestate 600 de persoane, iar starea excepțională a fost extinsă asupra întregii insule. În fotografie: una din victimele reprimării coloniale.

Accelerarea reînarmării Germaniei occidentale, crearea de baze americane pentru rachete pe teritoriul acestei țări contravin hotărîrilor interaliate cu privire la smulgera din rădăcină a militarismului în Germania. Guvernul de la Bonn reprimă însă orice acțiune populară împotriva remilitarizării și pentru încheierea neîntîrziată a tratatului de pace cu Germania. În fotografie: poliția atacă pe participanții la o demonstrație antimilitaristă la Dortmund.

Opinia publică de pretutindeni se pronunță cu hotărîre pentru încetarea experiențelor cu armele nucleare și interzicerea acestor arme, pentru înfăptuirea dezarmării generale și totale — așa cum se cere și în Memorandumul înmînat de N. S. Hrușciov lui J. Kennedy la întîlnirea de la Viena. În timpul recentei vizite în capitala Angliei a președintelui Kennedy, pe străzile Londrei au avut loc mari demonstrații pentru pace, împotriva experiențelor nucleare și a bazelor militare americane de pe teritoriul Angliei. În fotografie: un grup de demonstrații întîmpinînd mașina în care se aflau președintele Kennedy și primul ministru Macmillan cu pancarte pe care stă scris: „Tineretul din Portsmouth vrea să trăiască”, „Lăsați Anglia să folosească energia nucleară pentru pace, nu pentru război”.

La stațiunea științifică în derivă „Polul Nord 8”, membrii expediției pentru studierea Bazinului Arctic stau la soare, într-o clipă de răgaz.

Fotocronica FLACĂRII

„Japonia a cunoscut... atmosfera de revoltă care a marcat anul trecut lupta împotriva alianței cu Statele Unite” — relatează agenția „France Presse” în legătură cu puternicele demonstrații care au avut loc împotriva legii reacționare cu privire la „preîntîmpinarea violențelor politice” îndreptată împotriva celor mai elementare drepturi democratice. În fotografie: poliția intervine în timpul dezbaterilor furtunoase din Camera inferioară.

Pe scena Teatrului de operă din Budapesta, colectivul Teatrului de operă din București a prezentat opera „Lysistrata”. Spectacolul s-a bucurat de un frumos succes. În fotografie: artiști maghiari felicitîndu-i pe interpreții romîni, la sfîrșitul reprezentației.

FLACĂRA REVISTĂ SOCIAL-POLITICĂ ȘI LITERAR-ARTISTICĂ

ANUL X, nr. 24 (316)
17 Iunie 1961

Redacția: BUCUREȘTI

Piața Științei 1
Căsuța poștală: 3507, of. 33,
Tel. 17.60.10, int. 1744

ABONAMENTE:

la toate oficiile poștale din țară și la factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții.

PREȚUL ABONAMENTELOR:

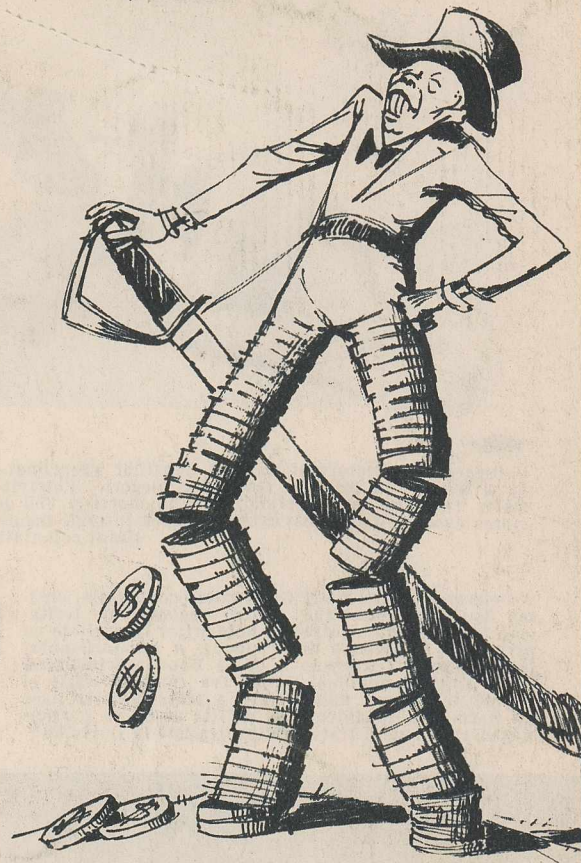
3 luni: 26 lei
6 luni: 52 lei
un an: 104 lei

Prezentarea grafică: Vlad MUȘĂTESCU. Tipărită la Combinatul Poligrafic Casa Științei „I. V. Stalin”.

COPERTA NOASTRĂ:
Discuție de specialitate:
Fotografie de A. MIHAILOPOL

Prețul
2
LEI

Ngo Dinh Diem: — Eu mă
țin ferm pe propriile mele
picloare!

PREGĂTIRI PENTRU INSTALA-
REA BAZELOR BUNDESWEHRU-
LUI ÎN ANGLIA

— Merg ușor! Utilizăm gro-
pile făcute de V₂...

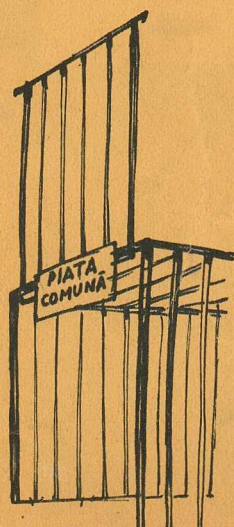
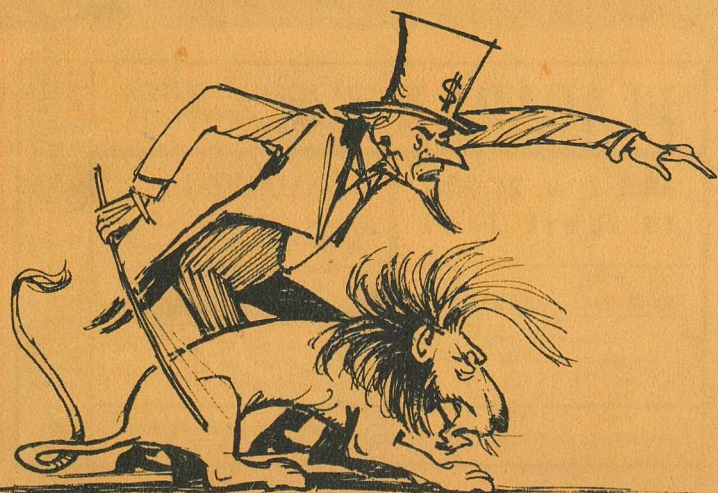
...În cîteva linii

ÎN ANGOLA

Salazar: — Acum puteți spune liniștiți
ce reforme vreți!...

Dresorul SAM (cătrec leu
britanic): — Hai, hai, fără
mofturi!...

Desene de Eugen TARU